N°: 31

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI IÇIN
JÎBO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEVİK

3 DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemû welatan yekbın! Karkeren hemû welatan û gelen bındest yekbın!

KIBRIS'IN KUZEYİNİN FAŞİST TÜRK ORDUSU TARAFINDAN İŞGALİNİN 12. YILINDA BİR KEZ DAHA HAYKIRIYORUZ:

İŞGALCİ, SÖMÜRGECİ FAŞİST TÜRK ORDUSU KIBRIS'TAN DEFOL! TÜM YABANCI ASKERLER KIBRIS'TAN DEFOLUN! KIBRIS 'SORUNU'NU RUM VE TÜRK MİLLETİNDEN VE MİLLİ AZINLIKLARDAN KIBRIS HALKLARI İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE ANTİ-EMPERYALİST DEMOKRATİK DEVRİMLE ÇÖZECEKTİR*

Öteden beri emperyalist büyük güçlerin; başta da Amerikan emperyalizmi ve İngiliz emperyalizminin Ortadoğu'da emperyalist hakimiyetlerini yaygınlaştırma ve pekiştirme amacıyla kullanmak istedikleri, 'batmaz bir uçak gemisi' gözüyle baktıkları Kıbrıs'ın kuzey kesimi 1974'ün 20 Temmuz'unda faşist Türk ordusu tarafından işgal edildi.

Dönemin koalisyon hükümetinin başbakanı olan 'sosyal demokrat' ve 'barış güvercinli' sosyal-şöven karşı-devrimci Ecevit, Kıbrıs'ı 'işgal harekatını' büyük bir yüzsüzlük ve sahtekarlıkla, dünya ve Türkiye kamuoyuna 'barış harekatı' olarak yutturma şerefsizliğini yaptı. Ve bu emperyalist ikiyüzlü politikasında önemli ölçüde başarılı da oldu. Öyle ki, başta modern revizyonistler olmak üzere hemen hemen bütün 'sol' Kıbrıs'ın işgalini 'barış harekatı' olarak alkışladılar. DISK, üyesi bulunan işçilerin bir günlük ücretlerini "şanlı Türk ordumuza" bağışta bulundu. Bu ve benzeri gelişmeler, çok açık bir şekilde, Türkiye 'sol' hareketi ve geniş emekçi yığınları içinde Türk şövenizminin büyük ve derin köklere sahip olduğunu, diğer bazı gerçeklerin yanında çok açık bir şekilde göstermiştir.

Özel olarak Ecevit, genel olarak Türk hakim sınıfları, 1974'te Kıbrıs'ın Kuzeyini işgal etmelerine 'sebep' olarak o dönemde Yunanistan'da iktidarda bulunan "Albaylar cuntası"na bağlı olarak faşist N. Sampson önderliğinde Kıbrıs'ta gercekleştirilmek istenen, ancak özellikle Rum milletinden emekçilerin silahlı direnişi sonucu başarısızlığa uğrayan darbe girişimini göstermektedirler.Bizler bu 'sebeplendirme'ye dayanarak Kıbrıs'ın işgalini savunan Türk hakim sınıflarının ve onları bu konuda yalnız bırakmayan başta TKP gibi karşı-devrimci modern revizyonistler olmak üzere, yine bu alanda Türk hakim sınıflarını TKP'ye oranla biraz daha utangaç bir şekilde destekleyen çeşitli oportünist grupların bu vb. 'gerekçelerinin' sadece Türk sosyal-şöven kafa yapılarının bir sonucu olduğunu belirtmekle yetineceğiz. Gerçeğin bizim söylediğimiz gibi olduğunu, gözü Türk şövenizmi ile kararmamış her gerçek demokrat kabul etmek zorundadır.

Biz bu yazımızda, Kıbrıs'ın Türk faşist ordusu tarafından hangi amaçlarla, hangi ortamda işgal edildiği, bunun karşısında Yunanistan ve ABD ve daha başka ülkelerin tavırlarının neler olduğuna özel olarak değinmeyeceğiz. Çünkü bu ve benzeri konular hakkında daha önceleri 'Kıbrıs sorunu' üzerine yazdığımız çeşitli makale-

lerde görüşlerimiz ortaya belli çerçevelerde konmuştur. Mesela 1985'deki tavrımız için BP sayı 24'e bakılabılır.

Biz bu yazımızda özel olarak Kıbrıs sorununa değinirken, bunun yanında 'Ege' sorunu, ya da 'Limni' sorunu olarak bilinen sorunlara değineceğiz. Ayrıca bu bağıntıda özel olarak Rus sosyal-emperyalizminin Kıbrıs sorununda ortaya koyduğu 'alternatif öneri' üzerinde duracağız.

KIBRIS'IN FİİLİ BÖLÜNMÜŞLÜĞÜ EMPERYALİST 'ÇÖZÜM ÖNERİLERİ' İLE HER GEÇEN GÜN RESMİLEŞMEKTEDİR!

Kıbrıs'ın kuzeyinin 1974'te faşist Türk devleti tarafından işgal edilmesi ve bunun sonrasindaki göçlerle birlikte, Kıbrıs fiilen ikiye bölünmüştür. 1974'te fiilen gerçekleşen bölünme, 15 Kasım 1983'te Türk devletinin direktifi ile kurulan 'Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti' ile önemli ölçüde resmiyet kazanmıştır.

Her ne kadar faşist Türk devletinin "68. vilayeti" durumunda olan kukla "KKTC" uluslararası emperyalist-kapitalist sistemde yeterince resmi destek almamış olsa da, gerek ABD emperyalizminin KKTC'yi el altından desteklemesi; gerek son dönemlerde İngiliz emperyalistlerinin KKTC'ye 'göz kırpmaları', gerekse Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Perez de Cuellar'ın 27 Kasım 1984'te hazırladığı, 17 Ocak 1985'te New York'ta Kiprianou ve Denktaş'a onaylamaları için sunduğu 'anlaşma önerisi'nin Denktaş tarafından olumlu bulunması, yani KKTC'yi meşrulaştırıcı bir özelliğe sahip olması vb. gibi gerçekler, durumun yukarıda tespit ettiğimiz gibi olduğunu çok açık bir şekilde göstermektedir.

Biz geçen yılki yazımızda, 17 Ocak'ta New York'ta üzerinde görüşülen 'anlaşma metni'nin önemli noktalarını tek tek ele alarak tavır takınmış ve gelinen noktada tarafların anlaşmazlıklarının temelinin 'İkili Enosis'in biçiminin nasıl olacağı sorunu olduğunu tespit etmiştik. Bizim bu tespitimizin doğruluğu, o günden bugüne dek yaşanan olaylarla bir kez daha doğrulanmıştır.

17 Ocak 'zirvesi' diye boyalı basında propagandası yapılan görüşmede Denktaş'ın "Biz buraya metni tartişmaya değil, imzalamaya geldik" yönündeki tavri ve Kiprianou'nun metni imzalamama tavri gerek uluslararasi arenada gerekse Kibris özelinde ceşitli yorumlamalara ve önemli gelişmelere sahne oldu.

Denktaş'ın tavrı, 'uzlaşmaya hazır' ve 'mızıkçı olmayan' bir tavır olarak Türk boyalı basınında şişirilerek reklam edilirken, Kiprianou'nun tavrı ise 'mızıkçı' ve 'uzlaşmaya karsı' bir tavır olarak gösteriliyor ve yerden yere vuruluyordu. Bu politika çok geçmeden Kuzey Kıbrıs'ta meyvesini vermeye başladı. Denktaş, topladığı 'iyi puanı' derhal pratiğe dönüştürmeye koyuldu. Ve 5 Mayıs'ta 'Anayasa oylaması'nı sahneledi. 10 Haziran'da ise kendini cumhurbaşkanlığına seçtirdi.

Anayasa seçimlerinin sonucu, KKTC yüksek seçim kurulu yetkililerinin verdiği bilgiye göre şöyledir: "Referandumda kayıtlı 91 bin 810 seçmenin 71 bin 933'ü oy kullandı. Katılım oranının %78,35 olduğu halk oylamasında 70 bin 459 oy geçerli sayıldı. 'Evet' oylarının sayısı 49 bin 447 olarak sayılırken, sandıklardan 21 bin 12 'hayır' oyu çıktı." (Milliyet)

'Anayasaya hayır' kampanyası yürüten partilerin, KKTC'nin kurulmasını canı gönülden destekledikleri; 'Anayasaya hayır' kampanyasının hedefinin KKTC'nin varlığı olmadığı bilindiğinde, oldukça yüksek "hayır" oyunun Kıbrıs'ın Kuzeyinin işgal altında tutulmasına karşı bir tavrın ifadesi olarak yorumlanması yanlış olur.

10 Haziran 1985'te yapılan cumhurbaşkanlığı seçim sonuçları ise kısaca şöyledir: Kayıtlı seçmenin %80'i seçimlere katıldı. Oyların %70'inden fazlasını Denktaş alarak Cumhurbaskanlığına seçildi.

Bu her iki seçim sonuçları çok açık bir şekilde göstermektedir ki, Adanın fiilen ikiye bölünmüşlüğü, Kuzey Kıbrıs Türkleri tarafından önemli ölcüde desteklenmektedir. Ayrıca, KKTC yönetimi, en başta da Denktaş yığınlar arasında önemli ölçüde meşru görülmektedir.

Yine bu seçim sonuçları göstermiştir ki, faşist Türk devleti ve onun kuklası KKTC, Kıbrıs'ın fiilen bölünmüşlüğüne hukuki kılıf geçirme sahtekarlığında kararlıdırlar, ve işgalin yarattığı fiili duruma dayanarak insiyatifi ellerinde tutmaktadırlar.

17 Ocak zirvesi olarak boyalı basında propagandası yapılan görüşmede Kiprianou'nun 'anlaşma metni'ne evet dememesi, Güney Kıbrıs'ta çok önemli gelişmelere, ve hükümet bunalımına neden oldu. Bu konularla ilgili gelişmeleri, Kuzey Kıbrıs'ta legal olarak basılan, ve elimizde birkaç sayısı bulunan "Özgürlük" adli aylik siyasi bir dergiden alintilarla belgelemek istiyoruz:

"17 Ocak belgesinin Kiprianou tarafından imzalanmamasi Güney Kıbrıs'taki siyasi partilerin iki 'kampa' ayrılmalarına neden oldu. Bir tarafta belgenin imzalanması gerektiğini savunan ABD yanlısı sağ çizgideki DISI ve Sovyetik çizgideki AKEL, diğer tarafta ise belgenin imzalanmamasını doğru bulan merkez-sağ DIKO ve Yunanis-

tan'daki Papandreou'nun çizgisindeki EDEK partileri." (Özgürlük, sayı 5, sayfa 2)

Bu saflaşmanın ister istemez hükümet bunalımı yarattığını, Kiprianou'nun anayasanın verdiği yetkilere dayanarak hükümet içinden AKEL üyelerini temizlemeye başladığını, DISI ile ittifak aradığını, ancak bu belgeye yaklaşımdaki farklılığın bir sonucu olarak anlaşma sağlanamadığını belirten Özgürlük daha sonraki gelişmeleri kısaca şöyle özetliyor:

"Kiprianou Anayasaya dayanarak parlamentoyu kaale almazken, parlamento da sürekli olarak Kiprianou aleyhine kararlar alıyordu. Sonuçta Kiprianou'nun istifasını isteyen bir karar parlamentodan geçerken, Kiprianou bu kararı da tanımadığını açıklıyordu. Çıkmazın büyümesi üzerine AKEL ve DISI üçte iki çoğunluğu sağlayarak Anayasayı değiştirmek üzere parlamentonun feshedilip genel secimlerin 6 ay öne alınarak 8 Aralık'ta yapılmasını önerdiler." (agd, s.3)

8 Aralık 1985'te gerçekleşen seçimlerin sonuçları birkaç açıdan dolayı önemliydi. Seçim sonuçları 1981 seçimleri ile karşılaştırılarak aşagıdaki tablo görülmektedir:

	1985 oy orani (%)	Cikardigi Milletvekili	1981 secimlerindeki oy orani (%)
DISI	33,56	19	31,92
DIKO	27,65	16	19,50
AKEL	27,43	15	32,77
EDEK	11,07	6	8,17

Özgürlük sayı 4, sayfa 3'ten aktardığımız bu tablonun gösterdiği bazı önemli olguları tespit etmeden önce, bir temel soruna değinmek istiyoruz.

Güney Kıbrıs'taki gelişmeler göstermiştir ki, ABD emperyalizminin sadık uşağı DISI ile Rus sosyel emperyalizminin sadık uşaği AKEL Birleşmis Milletler Genel Sekreteri Perez de Cuellar'ın hazırladığı 'anlaşma metni'ni imzalamaktan yanadırlar. Bugünkü fiili durum eskiden beri ABD emperyalizminin Kıbrıs için çözüm olarak gördüğü 'Ikili Enosis' yönünde gelişme gösteren bir durumdur. Bu yüzden ABD emperyalizminin ve onun uşaklarının bu fiili durumun sürmesinden yana olması anlaşılırdır. Rus sosyal emperyalistleri ise işgal ile yaratılmış fiili çerçeve içinde; "Kıbrıs sorunu"nun kendi dışlarında çözümünü engelleyebilmeyi amaç edinmiştir. Fiili durumu askeri müdahale ile değiştirme, bugünkü uluslararası konjonktürde Rus sosyal-emperyalistlerine imkansiz görünmektedir. O bu durumda var olan fiili durumu çıkış noktası alan, ve ama kendisinin de devreye girdiği bir "çözümü" savunmaktadır. Rus sosyal-emperyalizminin Kıbrıs'ın güneyinde uşaklığını yapan AKEL'in Cuellar'ın önerisini kabul etme yönünde tavır takınması, bir nevi ehven-i şer'in tercih edilmesi anlamına gelmektedir. AKEL aksi bir tavırda; Kıbrıs'ın Kuzeyinin (ve belki Güneyinin de) tümden kaybedilmesi tehlikesi karşısında bu tavrı takınmaktadır.

Şimdi gelelim Güney Kıbrıs'takı seçim sonuçlarının bazı önemli yönlerinin tespitine:

Birincisi, en azından kağıt üzerinde de olsa "bağımsız, birleşik, silahsızlandırılmış" bir Kıbrıs isteyen ve Cuellar planına evet denmesi yönünde propaganda yapan AKEL ve DISI'nin seçimlerde toplam oyların %61'ini almış olmaları, halk yığınlarının Ada'nın birleşmesine taraftar olduklarını, bu alanda güçlü --Kuzey Kıbrıs'a oranla-- bir potansiyelin olduğunu göstermiştir.

Ikincisi, bugünkü konumuyla ABD ve Rus sosyal emperyalizmi arasında 'denge' politikası izlemeye çalışan, ve seçimlerde Cuellar planına karşı radikal tavırları ile oy toplamaya çalışan Kiprianou'nun partisi DIKO'nun %8 oy artışı göstererek gelişmiş olması gerçeğidir. Bu gerçek, açık bir şekilde, Kıbrıs konusunda Kiprianou'nun izlediği 'uzlaşmaz' tavrın giderek güçlendiğini, diğer bazı gerçeklerin yanında açıkça göstermektedir. Bu durum doğrudan Papandreou'nun Güney Kıbrıs'-taki uzantısı durumunda olan EDEK par-tisinin oylarında %3 bir artıs göstermis olması gercegi ile de belgelenmektedir.

Adanın bölünmüşlüğünü resmileştirme esas işlevini görmede önemli rol oynayan seçimler, bu temel görevin yanında tarafların kendi politikalarını halklara iyice empoze etme, milliyetçiliklerini iyice yayma, ve uluslararası arenada itibar kazanma vs. gibi amaçlarına da hizmet etmiştir.

Yine bu seçim sonuçları göstermiştir ki, Kıbrıs konusunda bu it dalaşlarına karşı, devrimci bir çözüm önerisini halk yığınlarına götürebilen herhangi bir alternatif çalışma ya hiç olmamış, ya da bu yöndeki çalışmalar çok zayıf olmuştur.

17 Ocak New York 'doruğu'nun başarısızlığı üzerine, Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri bir kez daha kolları sıvazladı ve 'yeni bir belgeyi' 12 Nisan 1985'de taraflara sundu. Birinci belgenin aslında bir devamı niteliğini taşıyan bu belge hakkında bu kez iki tarafın yanıtı da 'hayir' oldu. Türk tarafı 'hayır' yanıtını verirken, BM Genel

Sekreterinin bu belgeyi hazırlarken özel olarak Kiprianou ile görüşmelerde bulunmuş olmasını, 'toprak' sorununda Türk tarafından 'yeni tavizler' istemesini vb. gerekçe olarak gösterdi.

Kiprianou ise, birinci belgeye getirdiği gerekçelerin aslında bu belge için de geçerli olduğunu yineledi.

Bunun üzerine, bir üçüncü belgenin hazırlıkları yapıldı. Ve bu belge 29 Mart 1986'da taraflara sunuldu. Bu belgenin kısaltılmış özet şekli şöyledir:

"1- Kıbrıs, iki toplumdan ve iki federe devletten oluşan, iki kesimli bir federal devlettir.

2- Türk ve Rum federe devletleri eşit siyasal statüye sahip olacaklardır. Cumhurbaşkanı ile Cumhurbaşkanı Yardımcısının yetkileri, bu statüye uygun biçimde düzenlenecektir.

3- Federe devletlerin ayrı toprakları ve ayrı anayasaları olacaktır. Kendi dev-let başkanları, meclisleri, hükümetleri, mahkemeleri ve güvenlik güçleri ve ayrı bayrakları bulunacaktır.

4- Federal devletin resmi dillerinden biri ve Türk kesiminin resmi dili, Türkçe olacaktır.

5- Toprağın yüzde 29'dan fazlası Türklerin olacaktır. Toprak düzenlemesi yapılırken, Kıbrıs Türklerinin güvenliğini öngören 1977 zirve anlaşması gözönünde tutulacaktır.

6- Anayasaya göre açıkça federal devlete devredilmeyen bütün yetkiler, federe devletlerde kalacaktır.

7- Federal devletin iki meclisli bir yasama organı olacak, Rumlar ve Türkler birinci mecliste yüzde 70-30, ikinci mecliste yüzde 50-50 oranında temsil edileceklerdir. Her iki mecliste de konuların hemen hemen tümünde Türk ve Rum ayrı çoğunluğu ile karar verilecektir.

8- Cumhurbaşkanı Rum, Cumhurbaşkanı Yardımcısı Türk olacaktır. Cumhurbaşkanı Yardımcısı yasama organından çıkan bütün kanun ve kararları ve yürütme organı kararlarını tekrar görüşülmek üzere iade etmek hakkına sahiptir. Bu iade hakkının sınırları, 1960 Anayasası'nda öngörülenlerden daha geniş olmak üzere saptanacaktır.

Türk toplumunun ve cumhurbaşkanı yardımcısının veto yetkileri, 1960 Anayasası'nda tanınmış olanların üstünde olacak.

9- Bakanlar Kurulu, Rumlar ve Türkler arasında 7'ye 3 oranına göre belirlenecektir. Bakanlar Kurulu'nda ağırlıklı oylama usulü uygulanacak, yani herhangi bir karar alınabilmesi için, en az bir Türk Bakan'ın olumlu oyu gerekecektir.

10- Yargı organında tam bir eşitlik uygulanacaktır. Anayasa Mahkemesi bazı hallerde eşit sayıda Türk ve Rum üye ile çalışacak, bazı hallerde birer Türk ve Rum üyeye ek olarak tarafların oybirliği ile seçeceği Kıbrıslı olmayan bir üye bulunacaktır.

Anayasa Mahkemesi bir Türk, bir Rum ve bir de tarafsız ülke hukukçusundan oluşacak.

11- Dolaşım, yerleşim ve mülk edinme özgürlükleri konusunda, federasyonun iki toplumlu ve iki kesimli karakterinin bozulmamasını öngören 1977 Denktaş-Makarios anlaşması dikkate alınacaktır.

12- Güvence konusunun 1960 "Garanti ve Ittifak Anlaşmaları"nın ışığında tartışılması öngörülmüştür.

13- Geçici federal hükümetin kurulmasına kadar, Türkiye'nin Ada'dan asker çekmesi sözkonusu değildir. Bu hüküm kurulmadan önce, yalnızca Ada'daki yabancı askeri birliklerin geri çekilmesi bir takvime bağlanacaktir. Takvim, geçici hükümet kurulduktan sonra uygulamaya konulacaktır.

14- Bu paketin imzasından sonra yeni Kıbrıs Anayasası'nı ve çözüme bağlanması gerekli konuları görüşmek üzere çalışma grupları kurulacaktır. Geçici hükümet ancak bu konularda anlaşma sağlandıktan sonra kurulacaktır.

15- Lefkoşa Uluslararası Havalimanı, Birleşmis Milletlerin geçici gözetimi altında her iki tarafın da kullanımına açılacak, bu konudaki tarih ileride saptanacaktır." ('Hürriyet', 2.4.1986)

Türk boyalı basını, bu belge hakkında görülmemiş düzeyde bir propaganda kampanyası başlattı. Bir haftayı aşkın süre devam eden bu propagandalarda, bazı kesimler --Mümtaz Soysal, Mehmet Barlas, Uğur Mumcu, Ecevit vb. gibi sosyal-demokratlar-- bu belgenin imzalanamayacağı yönünde fırtınalar koparıp, 'Bu kadar taviz verilir mi?' yönünde sosyal-şövenizmi alabildiğine yayarken, bazı kesimler --hükümet yanlıları-- bu belgenin imzalanabilirliğini açıklıyorlardı.

Hükümet ve hükümet politikasını onaylayanlar, bu üçüncü belgeye itirazları olduğunu, ancak bu belgenin aslının doğru olduğunu belirtiyor ve "Ankara Denktaş'ı serbest bıraktı" açıklamasında bulunuyorlardı. Öyle ya, bu kadar güven duyulan bir belge hakkında da Denktaş'ın ikide bir Türk devletine danışması gereksizdi. Bu açıklamaları, bazı şeylerin yanında, Denktaş ve KKTC'nin Türk faşist devletinin zincirli bir köpeği olduğu gerçeğini bütün yönleri ile ortaya koyuyordu. "Ankara Denktaş'ı

serbest bıraktı" (Milliyet, 24.5.1986) açıklamasının başka bir anlamı olamaz.

Nitekim, "Ankara'nın serbest bıraktığı" Denktaş, "Uluslararası Girne Konferansı"nda aynen şöyle diyordu: "Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Perez de Cuellar, Kıbrıs'ı ve Türk toplumunun çektiklerini iyi bilen bir kişi olarak dengeli bir çözüm önerisi getirdi ve Türk tarafı da gerekli özveriyi yaptı. Rum tarafı ise Kıbrıs'ı bütünüyle yunanlılaştırmak ilkesinden vazgeçmedi." (Milliyet, 11.5.1986)

Denktaş'ın bu açıklaması, Hitler Almanyası'nın Polonya ve Çekoslovakya'yı işgal ettikten sonra, büyük bir yüzsüzlükle 'barışsever' pozlarına girmesini hatırlatmaktadır bizlere.

Faşist Türk devleti ve onun sadık uşağı KKTC ve başkanı Denktaş, alacaklarını aldıktan sonra, büyük bir yüzsüzlükle 'gerekli özveride" bulunduklarını açıklıyor. Yine onun yukarıdaki konuşması çok açık bir şekilde 'Ikili Enosis'i ateşli bir şekilde savunduğunu göstermektedir. Bu durumda "iki toplumlu, birleşmiş, bağımsız, bağlantısız, silahsızlandırılmış federal bir Kıbrıs" şiarının gerçek anlamının ikili Enosis olduğu açık değil mi? Yoksa şu sözlerin anlamı nedir: "Rum tarafı ise Kıbrıs'ı bütünüyle yunanlılaştırmak ilkesinden vazgeçmedi"? Yani Denktaş'ın karşı olduğu, Kıbrıs'ın Güney kesiminin 'Yunanlılaştırılması' değildir. Onun itirazı, Kıbrıs'ın tümünün 'Yunanlılaştırılmasına'dır. O bu mantıkla, 'Bizim elimizdeki kesim Türkiyelileştirilmeli, sizin elinizdeki kesim Yunanlılaştırılmalı. Bunu da gelin, hukuki bir kılıf altında yapalım' şeklinde ilhakçı emperyalist politikayı izledigini yüksek sesle ilan eder bir konumdadır.

29 Mart tarihli üçüncü belge hakkında Rum tarafının tavrı ise yine 'red' tavrı oldu. Kiprianou bu tavrını, üçüncü belgeye karşı alternatif bir belge ile çıkarak ortaya koydu. Kiprianou'nun üçüncü belgeye temel itirazları şu çerçevede düğümlenmektedir: Üçüncü belgede öngörülen "geçiş hükümeti"nin kurulması için önşart olarak Kiprianou şu temel koşulları ileri sürmektedir: a) Geçiş hükümeti kurulmadan önce, Ada'daki bütün Türk birlikleri Ada'yı terketmelidir. b) 'Üç özgürlük', yani dolaşım, yerleşme ve mal-mülk edinme ilkesi pratiğe konmalıdır.

Bu temel şartların gerçeklesmemesi halinde, üçüncü belgeye imza atmayacağını açıkladı. Ve böylece üçüncü belgenin üzerine uzun bir süre devam eden tartışmalar bir anlamda son buldu.

RUS SOSYAL EMPERYALİZMİNİN KIBRIS SORUNUNA 'ALTERNATİF ÖNERİSİ', SOSYALİST MASKELİ EMPERYALİST ÇÖZÜM ÖNERİLERİNİN BİR BİÇİMİDİR!

Rus sosyal emperyalistleri uzun yıllardan beri, Kıbrıs konusunda derin bir sessizlik içinde bulunuyorlardı. Kıbrıs'ın Kuzey kesiminin Türk ordusu tarafından işgal edilmesinden hemen sonra takındıkları temel politikalarını hiçbir zaman bırakmamış olmalarına rağmen, bu politikalarının özellikle uluslararası arenada aktif bir savunusunu yapmamış, adeta 'seyirci' rolü oynamışlardı. Şimdi onlar bu 'seyirci' rolünü terkediyor ve iddialı bir 'oyuncu' rolüne soyunuyorlar.

Rus sosyal-emperyalistlerinin 'alternatif önerileri' aynen şöyledir:

"Kıbrıs sorununun çözümsüzlüğünün, bağımsız, egemen, toprağı bütün, birleşik ve bağlantısız bir devlet olarak Kıbrıs Cumhuriyeti'ni tehdit ettiği gerçeğinden derin endişe duymakta olan Sovyetler Birliği, genel güvenlik menfaatleri ile Kıbrıs halkının hayati çıkarlarının, Kıbrıs sorununa kapsamlı, adil ve sürekli bir çözüm bulunması suretiyle Kıbrıs'taki gerginlik yuvasının bertaraf edilmesini kaçınılmaz kıldığı görüşündedir.

Sovyetler Birligi, böyle bir çözümün ancak ilgili bütün tarafların ortak çabaları ile sağlandığı ve aşağıdaki ilkelere dayandığı taktirde yaşayabilir olacağı gerçeginden hareketle şunları önermektedir:

1- Kıbrıs Cumhuriyeti, egemenligi istisnasız adanın bütün toprağını kapsayan bağımsız, toprağı bütün ve birleşik bir devlet olarak kalmalıdır. Kıbrıs'ın herhangi şekilde olursa olsun taksimi veya bir bölümünün veya tümünün başka herhangi bir ülke veya ülkeler tarafından ilhakı kabul edilemez.

2- Kıbrıs Devleti'nin bir federasyon oluşturulması olasılığı da dahil olmak üzere iç meseleleri, bizzat Kıbrıslılar - Rumlar ve Türkler tarafından, herhangi bir dış müdahale veya bir çözüm empoze etme teşebbüsü olmadan, barışçı, yapıcı görüşmeler yoluyla ve iki toplumun meşru hakları dikkate alınarak halledilmelidir. Kıbrıs'ın gelecekteki devlet şekli, toplumların tam güvenlik içinde yaşamalarını öngörmelidir.

3- Bir çözüm için, ada topraklarının, bağlantısızlık statüsüne uygun olarak tamamen askerden arındırılması kaçınılmazdır. Adanın baska devletler tarafından askeri maksatlar için kullanılması kabul edilemez. Yabancı devletlerin bütün askerleri adadan çekilmeli ve yabancı askeri üslerin ve tesislerin faaliyetine son verilmelidir. Kıbrıs

Cumhuriyeti'nin egemenliğini ve bağımsızlığını kısıtlayan dengesiz anlaşma ve sözleşmeler iptal edilmelidir.

4- Kıbrıs sorunu, Birleşmiş Milletler çerçevesinde ve bu örgütün kararlarına da-yalı olarak çözümlenmelidir. Bütün taraflar, tamamen Güvenlik Konseyi'nin kendisine tevdi ettiği görev çerçevesinde arabuluculuk yapmaya çalışan BM Genel Sekreteri ile işbirliği yapmalıdırlar.

Kıbrıs'taki durumun uzamasına yol açacak, adanın taksimine katkıda bulunacak ve toplumlararası diyalogu baltalayacak her türlü eyleme son verilmesi gerekir.

5- Kıbrıs sorununun uluslararası yönüne köklü bir çözüm bulmanın gerçekçi yollarından biri de, Birleşmiş Milletler çerçevesinde Kıbrıs konusunda temsiliyet esasına dayalı uluslararası bir konferans çağırmaktır.

Böyle bir konferansın çalışmaları, bulunacak çözümün aşağıdakı organik bakımdan birbirine bağlı unsurlarını güvence altına alacak bir sözleşme veya başka bir belgenin imzalanmasına yol açabilir.

Bütün yabancı askerlerin adadan çekilmesi ve bütün yabancı askeri üslerin ve tesislerin kaldırılması da dahil, adanın askerden arındırılması, Kıbrıs Cumhuriyeti'nin bağımsızlığını, egemenliğini, bütünlüğünü ve toprak bütünlüğünü sonuç alacak biçimde güvence altına alacak bir uluslararası garanti sistemi, bütün tarafların bağlantısızlık statüsüne saygı göstermesi.

Kıbrıs'ın bağımsızlığını teminat altına alacak uluslararası garantiler, ileride Cumhuriyetin işlerine yabancıların müdahale etme olasılığını tamamen bertaraf etmelidir. Garantörler olarak BM Güvenlik Konseyi'nin daimi üyeleri veya Güvenlik Konseyi'nin tümü, Yunanistan, Türkiye ve bazı bağlantısız ülkeler görev yüklenebilir. Garantinin uygulanması için gerekli tedbirler, teminatçi bütün devletlerin rızası ile alınabilir. Kıbrıs şiddet kullanmaya veya şiddet kullanma tehdidine hedef olmamalıdır.

Uluslararasi konferansa Kıbrıs (her iki toplumun da temsil edilmesi suretiyle), Yunanistan ve Türkiye ile Güvenlik Konseyi'ne üye bütün devletler katılabilir. Başka devletler ve özellikle bağlantısız ülkeler konferansa katılmaya davet edilebilir. Ilgili taraflar, gerek Kıbrıslı Rumların, gerek Kıbrıslı Türklerin, gerekse barış ve uluslararası güvenligin çıkarına uygun bir çözüm için ancak böyle bir uluslararası konferans çerçevesinde ortak çaba gösterebilir.

Kıbrıs sorununa kalıcı ve adil bir çözüm bulunması ve Doğu Akdeniz'deki bu gerginlik kaynağının ortadan kaldırılması arzusu ile hareket eden Sovyetler Birliği, bütün ülkeleri, bu ilkeler çerçevesinde bir çözüm bulunması arayışına bütün olanakları ile katkıda bulunmaya davet eder." (Milliyet'ten)

Rus sosyal-emperyalistlerinin bu tavrı, Yunanistan ve Güney Kıbrıs'ta sevinçle karşılanırken, Türkiye'de ve Kuzey Kıbrıs'ta 'tepkiyle' karşılandı. Özal, "Aynı pilavı ısıtıp ısıtıp önümüze sürüyorlar" derken, Denktaş daha sert konuşuyor ve "Süperler Ada'da tepişmesin" diye beyanatta bulunuyordu.

Bu bağıntıda bizler için önemli olan, sosyalizm maskeli sosyal-emperyalistlerin 'alternatif önerileri'nin ne menem birşey olduğudur. Binlerce devrim taraftarının bu 'alternatif öneri' paketini doğru bulduğu da bilindiğinde, bunun üzerinde durmanın önemi daha da büyümektedir.

En başta şunu belirtmek isteriz ki, Rus sosyal-emperyalistlerinin Kıbrıs konusunda uzun bir süre sessizlikten sonra böylesine bir atağa kalkmaları, gerek uluslararası alandaki bazı önemli gelişmeler, gerekse doğrudan Rusya'daki iç gelismelerden bağımsız değildir.

Rus sosyal emperyalistleri bu çıkışı, gerek uluslararası, gerekse kendi ülke somutlarındaki koşulların elverişli olduğu şartlarda yaptılar.

Uluslararası planda, NATO'nun güney kanadının 'güvenilmez' üyesi Yunanistan ile ABD arasındaki çekişmeler, Kıbrıs sorunu, Ege sorunu ve ABD'nin Libya'ya saldırısı üzerine eklenen Libya sorunu temelinde giderek kızışıyor ve gözle görülür bir şekilde Yunanistan ABD'ye 'kafa tutuyor'du.

Tam da bu çekismelerin de bir devamı olan, Kiprianou'nun BM Genel Sekreteri Perez de Cuellar'ın hazırladığı üçüncü belgeye de 'hayır' oyu vermesi ve bu tavrında direnmesi, Rus sosyal emperyalizmine böyle bir planla ortaya çıkmasında 'cesaret' veriyordu.

Rus sosyal-emperyalistleri bu avantajlı şartların yanında, kendi çıkarlarına ters gelişmelerin de bilincinde idiler. Mesela, üçüncü belgenin taraflarca kabulü halinde, Kuzey Kıbrıs'ın tam bir ABD askeri üssü olacağını iyi biliyorlardı. Diğer yandan, Türk tarafının, Rum tarafının işi uzatması karşısında fazla beklemeye niyetli olmadığının, BM Genel Sekreterinin önerisinin kabul edilmemesi halinde tek taraflı çözüme yürümeye niyetli olduğunun işaretlerinin de verildiği Rus sosyal-emperyalistlerinin de bilincinde idi. İşte bu 'alternatif

öneri'yi sunmalarının uluslararası alandaki başlıca sebepleri bunlardır diyoruz.

Daha olabilecek başka gerekçeler vb. üzerinde durarak yazıyı uzatmaksızın, konumuzun esasına yeniden dönmek istiyoruz.

Rus sosyal-emperyalistleri, Gorbaçev'in yönetime gelmesinden sonra birçok alanda olduğu gibi, Kıbrıs sorununda da 'aktif' bir politika izlemeye başladılar. Bu çıkışları tamamen bu duruma da bağlıdır. Onlar bu 'alternatif önerileri' ile yoğun bir şekilde halklara empoze etmeye çalıştık-ları bir sahtekarlığı, kendilerinin 'barışsever' olduğu ikiyüzlülüğünü de bir kez daha halklara yutturmaya çalışıyorlar.

Rus sosyal-emperyalistlerinin sundu-ğu bu alternatif 'çözüm' önerisinde esas dürtü ve amaç Kıbrıs 'sorunu'nu 'uluslararasılaştırmak' ve şu anki durumda belli bir anlamda devre dışında tutulan Sovyetler Birliği'ni Kıbrıs'ta devreye sokmak, söz sahibi haline getirmektir.

Önerinin Sovyetler Birliği açısından canalıcı noktası kuşkusuz Sovyetler Birliği'nin önerdiği 'uluslararası garanti sistemi'nde yatmaktadır. Sovyetler Birliği garantörler olarak "BM Güvenlik Konseyi'nin daimi üyeleri veya Güvenlik Konseyi'nin tümü, Yunanistan, Türkiye ve bazı bağlantısız ülkeler"in görev üstlenebileceğini söylemektedir.

Burada "BM Güvenlik Konseyi'nin daimi üyeleri veya Güvenlik Konseyinin tümü" içinde yer alan Sovyetler Birliği'nin 'garantör' devlet haline gelmesi Sovyetler Birliği'nin esas derdidir.

İster dar, ister daha geniş bir enternasyonal garantör devletler sistemi içinde, öyle ya da böyle Sovyetler Birliği yer alacaktır. "Garantinin uygulanması için gerekli tedbirler, teminatçı bütün devletlerin rızası ile alınabilir" hükmü ile bu birleştiğinde, Sovyetler Birliği'nin ne istedigi, önerisinin ne olduğu açıkça çıkar ortaya. Sovyetler Birliği kendisi için Kıbrıs'ta kesin söz sahibi olmayı "Kıbrıs sorununun kalıcı ve adil çözümü" için! talep etmektedir. Bu talebi bu kadar açık bir biçimde, ve yalnızca kendisi için getirdiginde 'adil ve kalıcı çözüm' palavralarının ardında yatan gerçek çok açık görüleceğinden, Sovyetler Birliği'nin sosyal-emperyalist yöneticileri, kendileri dışındaki bazı güçler için de --ne alicenaplık!!!--garantör olma hakkı önermektedir.

Hangi hakla? Hangi gerekçe ile? Rus sosyal-emperyalistlerinin Kıbrıs'ta ne işi vardır?

Aslında Rus sosyal-emperyalistle-rinin Kıbrıs'ta 'kalıcı ve adil çözüm' için kendilerinin Kıbrıs konusunda kesin söz ve müdahale hakkı talep etme hakkını ve yetkisini kendilerinde görmeleri, bunu yaparken en küçük bir sakınca görmemeleri bile, onların lafta sosyalist gerçekte emperyalist karakterlerinin açık bir göstergesidir.

Kıbrıs sorununun bugün zaten olduğundan daha fazla 'enternasyonalleştirilmesi' gerçekte 'çözüm' değil, çözümsüzlüğün bir başka biçimde önerilmesidir. Daha fazla emperyalist gücün garantörlük adına Kıbrıs'ta söz ve karar yetkisine sahip olması önerisinin 'çözüm' önerisi olarak getirilmesi, Kıbrıs halklarına yapılabilecek en büyük saygısızlıklardan biri dahadır.

Rus sosyal-emperyalistleri bir yandan "Kıbrıs sorunu BM çerçevesinde ve bu örgütün kararlarına dayalı olarak çözümlenmelidir" deyip, Kıbrıs'ta ulusların kaderlerini tayin hakkını, bugün esas olarak emperyalist çıkarların savunucusu, emperyalist büyük güçlerin dalaşma sahası olan bir örgüte verirken, yani bu hakkı birçok burjuvanın yaptığı gibi şekilsel olarak bile savunmazken; diğer yandan aynı öneride hiç utanmadan "Kıbrıs Devletinin bir federasyon oluşturulması olasılığı da dahil olmak üzere, iç meseleleri bizzat Kıbrıslılar - Rumlar ve Türkler tarafından, herhangi bir dış müdahale veya bir çözüm empoze etme teşebbüsü olmadan, barışçı, yapıcı görüşmeler yoluyla... halledilmelidir" vb. diyerek sahtekarlığını sergilemektedir.

Sosyalist olduğunu söyleyen, gerçekte emperyalist Sovyetler Birliği'nin 'Kıbrıs sorununun kalıcı ve adil çözümü' adına getirdiği öneride emperyalistler Kıbrıs'tan kovulmadan, Kıbrıs'ta işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğü kurulmadan 'kalıcı ve adil bir çözümün mümkün olmadığı' şeklindeki Marksist düşünceden iz bile yoktur. O 'kalıcı ve adil çözüm'ün emperyalizmin Kıbrıs'ta varlığı ve hakimiyetine son verilmeden olabilecegini, ve evet, ne kadar çok emperyalist güç bu işe burnunu sokarsa, çözümsüzlükten o kadar uzaklaşılacağını savunmaktadır. Sovyetler Birliği bir anlamda Makarios dönemindeki "Kıbrıs Cumhuriyeti"ni 'kalıcı ve adil çözüm' olarak lanse etmektedir. Tek farkla ki, Türk faşist işgalinin yarattığı fiili durumu da göze alan "Kıbrıs Devletinin bir federasyon olusturulması olasılığını" da dıştalamayan bir Cumhuriyet olması; ve garantörlerin içinde tabii Sovyetler Birliği'nin de yer alması şartı ile!!!

Rus sosyal-emperyalistleri Kıbrıs'ın emperyalizme bağımlılığını; Kıbrıs'ta emperyalizmin uşağı olan Rum ve Türk hakim sınıflarının hakimiyetini 'Kıbrıs sorununun kalıcı ve adil çözümünün' ayrılmaz bir par-

çası olarak düşünüyor ve ortaya koyuyor. Bir emperyalist güçten de zaten başka birşey beklenemez. Soruna bu çerçevede yaklaşıldığında, Rus sosyal-emperyalistlerinin Kıbrıs sorunu için 'alternatif' 'çözüm önerileri'nin BM Genel Sekreterinin hazırladığı çözüm önerisi ile özde bir farkı yoktur. Her iki öneri de 'kalıcı ve adil çözüm'ü emperyalistlerin denetiminde, ve çeşitli emperyalist güçlerin yanında Türkiye ve Yunanistan'a da 'müdahale hakkı' tanıyan, Kıbrıs Türk ve Rum hakim sınıflarının kendi aralarında anlaşmaları ile sağlanacak bir 'çözüm'de görmektedir.

Hayır, bin kere hayır! Kıbrıs sorununun 'kalıcı ve adil çözümü' için bunlar yol değildir. Sorunun kalıcı ve adil çözümü için bir tek yol vardır: Kıbrıs halklarının proletarya önderliğinde bütün yabancı devletlerin, başta Türk faşistlerinin işgal güçlerine, ve bizzat Kıbrıs'taki Rum-Türk hakim sınıfların iktidarlarına karşı, demokratik halk devrimi ile galebe çalması, işçilerin köylülerin devrimci-diktatörlüğünü kurması, bağımsız, birleşik demokratik Kıbrıs'ı yaratması... Bunun dışındaki bir çözümün 'kalıcı ve adil çözüm' olarak tanıtılma çabası, o çabayı gösterenlerin emperyalist karakterini; ya da en iyi halde kavrayışsızlığını belgeler! Kuşkusuz Sovyetler Birliği'nin önerisinde bu çabanın belgelediği, biraz daha 'lafta sosyalizm, gerçekte emperyalizm'den başka birşey değildir.

"Bütün yabancı askerlerin adadan çekilmesi", "Bütün yabancı askeri üslerin ve tesislerin kaldırılması" gibi Kıbrıs'ın genis halk yığınlarının da gerçek demokratik taleplerinin de Sovyetler Birliği'nin çözüm önerisinde yer alması, onun önerisinin genel emperyalist karakterinde en küçük bir degişiklik yapmamaktadır. Adada şu anda askeri, ve askeri üssü olmayan bir emperyalist gücün, adadan tüm yabancı askerlerin çekilmesini talep etmesi; bu talep halk yığınlarının talebi ile çakışsa bile; gerçekte emperyalistler arası dalaşmada kötü pozisyonda olan bir büyük gücün, durumunu düzeltme yönünde getirdiği bir talep olmaktan başka anlam taşımamaktadır. Bu gibi demokratik doğru talepler, emperyalizme ve gericilige karşı devrim propagandası ile birleştirilmedikçe, onlara tabi kılınmadıkça, halk yığınlarının kandırılmasından başka bir işe yaramaz.

Sovyetler Birliği'nin önerisinin her satırını alıp, bu önerinin emperyalist ruhunu göstermek mümkündür. Ama biz bu noktada şimdilik yukarıda söylediklerimizin yeterli olduğunu düşünüyoruz.

Biz Rus sosyal-emperyalistlerinin çözüm önerisine de, bütün diğer emperyalistlerin önerilerine olduğu gibi kesinlikle 'hayır' diyoruz!

EGE'DE TÜRK-YUNAN KRİZİ: TÜRK VE YUNAN HAKİM SINIFLARININ SAVAŞ KIŞKIRTICILIĞI

Kıbrıs yanında Türk ve Yunan hakim sınıfları tarafından halkları birbirine karşı kışkırtmak için kullanılan bir sorun da, Ege'de bu iki ülkenin hakim sınıflarının çeşitli alanlardaki dalaşmalarıdır. Son dönemde bu alanda önce "Limni krizi" gündeme gelmiştir.

"Limni krizi" diye bilinen olay, 15-5-1986'dan 22-5-1986'ya kadar kamuoyunu meşgul eden en temel konu olarak, bütün burjuva basınında büyük bir şamata ile işlendi. Bu süre boyunca çok yoğun bir şekilde Türk şövenizmi körüklenip, Yunan-Rum düşmanlığı pompalanırken, ABD ile Türkiye'nin arasında da belli gerginlik belirtileri basında kendini gösterdi.

Limni adası üzerine koparılan fırtınanın başlıca iki temel sebebe dayandığı burjuva basınında açıklandı. Bu sebeplerden birincisi, NATO'nun Avrupa'daki müttefik ve Amerikan kuvvetlerinin başkomutanı General Rogers'in Limni'yi 'savaş durumunda' uygulanacak savaş planlarına dahil etme yönünde aldığı karar, ve bu karara uygun olarak bu yöndeki attığı adımlardır.

İkincisi, Yunanistan'ın silahlandırılmış olan Limni adasını NATO belgelerine kayıt yaptırarak fiili durumu resmileştirmek istemesi ve bu iki temel gelişmeye karşı, Türk yönetiminin girişimlerinin ilk anlarda sonuçsuz kalmış olmasıdır.

Türk boyalı basınının gelişmeler ve çatışmanın sebebi hakkında verdiği bilgiler bunlardır.

Avrupa'daki Amerikan kuvvetlerinin başkomutanı Rogers'ın, Türk hükümetinin itirazlarına, "Savaş durumunda hukuki gerekçeler geçerli olamaz. Savaş zamanında olaya askeri yönden bakmak lazım. Rusya'ya karşı tedbir alınmalıdır" seklindeki yanıtları, olayın perde arkasındaki gerçeklere yaklaşmamızda bizlere belli ipuçları vermektedir.

Ayrıca, gerek Yunanistan hükümetinin, gerekse ana muhalefet partisinin Limni adasını fiilen silahlandırdıklarını açıkça belirtmeleri ve bu adanın NATO belgelerine bu haliyle kayıt edilmesini savunmaları, giderek belirginleşen bir NATO bunalımı ve bunun bir unsuru olan Türk-Yunan uyuşmazlığı hakkında bazı bilgiler sunmaktadır.

KKTC, büyük dönemeçte

Önce askeri... Sonra siyasi... Ve Özal ile ekonomik

Kıbrıs'a 3. çıkarma

KKTC'DEN BM'YE SERT TAVIR... Çok önemli kararlar alınıyor...

Özal dönünce "kıyamet" ... kopacak

Türk boyalı basını
Özal'ın Kıbrıs ziyareti
öncesi-sırası-sonrasında
savaş kışkırtıcılığı
şerefsiz görevinde
üzerine düşeni yaptı...
Başlıklardan bazı seçmeler!

KIBRIS'TA YÜKSEK GERİLİM

3 Yeni ekonomik modelle KKTC'yi güçlü kılmak.
4 Türkiye'nin her durumda KKTC'nin yanında olduğunu vurgulamak.
9 sayfada

"Rumlar, uyuşmazlığın sonucuna katlanmalı"

Özal'dan büyük ima

Özal: "Artık sorumluluk Rumlar'ın"

Ahmet YABULOĞLU Lefkoşe'den bildiriyor

TÜRK KESİMİ

Özal, Rumlara sert çıktı

'Aptallar, ahmaklar'

BM'ye ders: KKTC Rum sınırını kapattı

22.5.1986'da Brüksel'de yapılan NATO savunma bakanları toplantısında, Türk tarafının ısrarlı tavrı üzerine, Limni adasının NATO kuvvet belgelerine, yani savaş için silahlandırılması NATO tarafından kararlaştırılmış bölgeler planına konması engellendi. Türk boyalı basını bu 'başarı'sını "NATO'DA DURDURDUK" puntoları ile kutladı. Ancak adanın fiilen silahlandırılması ya da NATO'nun savaş kuvvetlerinin ve araçlarının daha şimdiden buraya yerleşmesi gerektigi yönünde Rogers'ın aldığı karar değişmedi. Böylece Limni krizi hukuki olarak son buldu.Ama kışkırtmalar son bulmadı.

Limni krizinin hemen ardından, iki ülke ordu ve donanması Ege'de manevralara başladı. Hakiki mermilerin kullanıldığı manevralarda bir dizi provokasyonlar yapıldı. Türk hakim sınıfları yeniden fetih türküleri okumaya başladılar.

Her ikisi de emperyalizmin uşağı olan, ve halk düşmanı olan Türkiye ve Yunanistan'daki hakim sınıfların aralarında önemli çelişmeler, dalaşmalar, 'çözülmemiş sorunlar' vardır. Kıbrıs dışında, özellikle Ege ve Batı Trakya konusunda bu sorunlar duruma göre piyasaya sürülmekte, halk yığınlarını hakim sınıfların kuyruğuna takmak için kullanılmaktadır.

Ege'de kıta sahanlığının 12 mile çıkarılması Yunanistan hakim sınıflarının isteğidir. Türk hakim sınıfları ise bu isteğin gerçekleştirilmesini savaş hali olarak değerlendirecekleri tehdidini açıkça savurmuşlardır.

Türk hakim sınıfları son dönemde sürekli olarak Yunanistan'ın 12 adayı silahlandırdığı, bunun uluslararası anlaşmalara aykırı olduğu ve Türkiye'yi tehdit ettiği temasını işlemekte, boyalı faşist şövenist basınları üzerinden sürekli olarak 12 adanın bu durumuna müsade edilemeyeceği!!! kışkırtmasını yaymaktadır.

Yunanistan'da da hakim sınıfların basın ve yayın araçları sürekli olarak "Türk tehdidi" temasını işlemekte, "Türk düşmanlığı"nı özel bir siyaset olarak yaygınlaştırmaya çalışmaktadırlar. 12 Adanın silahlandırılmasını NATO vb. uluslararası kuruluşlar üzerinden meşru hale getirmeye çalışmaktadırlar.

Hava sahasının nereden geçtiği, gökte 'sınırın' nerede olduğu konusunda da iki ülkenin hakim sınıfları birbirini yemekte; karşılıklı tehditler, açık provokasyonlar --tabii çoğu 52 milyon olması ile övünen faşist Türk devletinden gelen-- birbirini izlemektedir.

Son dönemde yapılan karşılıklı manevralarda bu provokasyonların çatışma ile son bulmasına ramak kalmıştır.

Türk hakim sınıfları açısından gerçekte Ege ve Batı Trakya sorunu 'çözülmemiştir'. Ve onlar açısından bu sorunların kalıcı ve adil çözümü kuşkusuz 12 adanın da 'anavatana kavuşturulması'dır. Batı Trakya açısından da durum değişik değildir. "Heim ins Reich" bu konuda da Türk hakim sınıflarının siyasetinin esas eksenidir. Bunu bugünkü uluslararası konjonktürde açıkça gerçekleştirmenin imkanı yoktur. Ama yine de bu konuda hazırlıklı olmak; ve Kıbrıs'ta 1974'te ortaya çıkan fırsata benzer bir fırsat ortaya çıktığında bu fırsatı kaçırmamak Türk hakim sınıflarının düsturudur. Buna hazırlıklı olabilmenin en önemli alanlarından biri, yığınların şövenist, Rum düşmanı ağu ile uyutularak, saldırının ideolojik hazırlığının gerçekleştirilmesidir. Sezar'ın hakkını Sezar'a vermek gerek. Türk hakim sınıfları bu şerefsiz görevi 'hakkı ile' yerine getirmektedir. Bir başka alan, askeri hazırlık alanıdır. Bu alanda da sürekli yapılan 'çıkarma' manevraları bu görevin yerine getirilmesinin aracıdır. Türk hakim sınıflarının ellerine fırsat geçtiğinde --eğer proletarya ve emekçi kitleler onları durduracak durumda olmaz ise-- Ege ve Batı Trakya sorununu emperyalist bir saldırı ile çözme olasılığı vardır.

Ve bu noktada 'milli çıkarlar' denen Türk hakim sınıflarının 'milli' çıkarları sözkonusu olduğunda, hakim sınıfların tüm siyasi temsilcileri şövenizm, ve emperyalist saldırganlık konusunda birbiri ile yarış etmektedir, edecektir. Ege konusunda güya 'solcu' SHP, Özal hükümetini "tüccar zihniyetine sahip olmak"la; 'Kıbrıs fatihi' Ecevit ise "milli çıkarlarımızı korumamak"la suçlayacak kadar 'şahin'dirler! Ama yalnızca açıkça hakim sınıfların siyasi sözcülüğünü yapanlar değil, diğer birçok alanlarda hakim sınıfların siyasetlerine karşı çıkan bir dizi burjuva, küçük-burjuva demokratı da, bu alanda şövenizmin sözcülüğünü yapmaktadır.

Açıktır ki, emperyalist uşağı Türk hakim sınıfları, Ege'de, Kıbrıs'ta vb. açık savaş kışkırtıcılığında yalnız değiller. Yunanistan'daki emperyalist uşağı hakim sınıflar da bu konuda ellerinden geleni yapıyorlar. "Pan-Hellenizm" ile "Sosyalizm"i partisinin isminde birleştirme becerisini göstermiş olan bugünün PASOK iktidarı, kışkırttığı Türk düşmanlığı ile 'iktidar'ını sürdürme hesapları içindedir. Açıktır ki, Hellen ırkçıları da, aynen 'Kızıl Elma' peşinde koşan Türk ırkçıları gibi, kaybedilmiş toprakların yeniden kazanılması hayali içinde yaşamakta; yığınları da bu hayaller temelinde eğitmeye, avutmaya çalışmaktadırlar.

Ege'de
...ıyor
...ldi
Türk günü

İlkHedef-86 tatbikatı başarı ile sona erdi
Yunan korktuğu ile kaldı

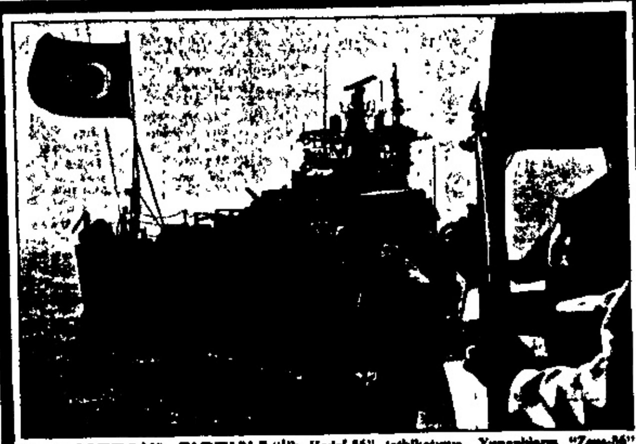

...osta güven
...şmana korku

EGE'DE SAVAŞ KIŞKIRTICILIĞININ
TÜRK BOYALI BASININA
YANSIMASINDAN GÖRÜNTÜLER

...RPON'LAR MONTE EDİLDİ- Dünkü tatbikat sırasında Gayret ve Çakmak muhriplerı... güdümlü mermileri de yerleştirildi ve tatbikat sırasında başarı ile kullanıldı.

MEHMETÇİK, FIRTINA "İlk Hedef-86" tatbikatımız, Yunanlıların "Zeus-86" karşı tatbikatını hiç ... yol ... Evren ve Özal da, tatbikatın bugünkü bölümüne katılacaklar. (Telefoto: hha - İzmir)

Evren ve Özal tatbikat bölgesinde
Yunanlı titriyor

İşte her iki ülkenin hakim sınıflarının marifeti sonucudur ki, bugün Ege'de savaş rüzgarları esip durmaktadır. Tehditler, provokasyonlar birbirini kovalamaktadır.

Türk ve Yunan hakim sınıfları arasındaki bu çelişmeler, emperyalist/sosyal-emperyalist güçlerin bu iki ülke halkı üzerindeki tahakkümlerini ve emellerini gerçekleştirmek, ve sürdürmek için onlara bulunmaz fırsatlar yaratmaktadır.

Onlar konjonktüre göre kâh bir yanı, kâh diğer yanı desteklemekte, işlerine geldiğinde, işlerine geldiği ölçüde çelişmeleri yumuşatmaya, işlerine geldiğinde de sertleştirmeye bakmaktadır.

Mesela bugün Rus sosyal emperyalistleri var olan çelişmelerin genelde sertleşmesinden medet umarken, Batılı emperyalist güçler, ikisi de NATO üyesi olan Yunanistan ve Türkiye'yi 'itidale davet' etme tavırları takınmaktadır, vb. Bu tavırlar konjonktüre, emperyalist güçlerin andaki çıkarlarına göre değişiklikler göstermektedir.

Öyle ya da böyle, son dönemde Türk ve Yunan hakim sınıfları arasındaki çelişmelerin karşılıklı olarak sertleştirildiği, dillerin saldırganlaştığı; savaş hazırlıklarının arttığı olgudur. Özal'ın 2 Temmuz'da başlattığı yeni 'Kıbrıs çıkarması'nın da bu ortamda yapıldığı ve savaş kışkırttığı olgudur.

Bugünkü koşullarda bir Türkiye-Yunanistan savaşı çıkar mı, çıkmaz mı tartışmaları gerek burjuva basında gerekse halk yığınları içinde de konu olmaktadır. Biz Marksist-Leninistler bu konuda soruna önce savaş çıkar mı, çıkmaz mı açısından değil, böyle bir savaşın çıkması durumunda tavrımızın ne olması gerektigi yönüyle yaklaşmak zorundayız. Böyle bir savaş durumunda takınmamız gereken tavrı açık ve net olarak ortaya koymak zorundayız. Bizim için şu kesin ve açıktır: Böyle bir savaşın çıkması halinde, gerek Türkiye'deki Marksist-Leninistler, gerekse Yunanistan'daki Marksist-Leninistler ve devrimciler, kendi hükümetlerini destekleme değil, 'devrimci bozgunculuk', yani bizzat kendi hükümetlerine, kendi devletlerine karşı devrim mücadelesi verme, silahları içerdeki düşmanlara çevirme görevi ile karşı karşıyadırlar. Bu görevi yapmayanlar, proleter enternasyonalizmine ihanet içindedirler. Bunu yapmayanlar, halkların birbirlerini kırmasını savunan ve bu politikanın uygulanmasında çıkarı olan sosyal-şövenlerdir. Biz bu konuda bu genel tavrın daha bugünden propaganda ve ajitasyonunun yapılması, ve böyle bir savaşa karşı olduğumuzun yüksek sesle haykırılmasının mutlak gereklilik olduğunu ilan ediyoruz.

GERÇEK ÇÖZÜM KIBRIS HALKLARININ PROLETARYA ÖNDERLİĞİNDE BAĞIMSIZ, BİRLEŞİK, DEMOKRATİK KIBRIS'INI YARATACAK ANTİ-EMPERYALİST DEMOKRATİK DEVRİMDEDİR!

Kıbrıslı Rum ve Türk milletinden ve diğer azınlık milliyetlerden işçiler ve köylülerin, proletarya önderliğinde, sağlam ve gönüllü ittifakına dayanan bir birlik ve bu birlik temelinde yükselen silahlı mücadele, başta faşist Türk işgalci orduları olmak üzere, adadaki bütün yabancı askerleri kovacak, Rum ve Türk hakim sınıflarının kanlı saltanatlarına son vererek bağımsız, birleşik ve demokratik bir Kıbrıs cumhuriyeti yaratacaktır. Buna olan güvenimiz tamdır.

Biz Türkiye/Kürdistanlı komünistler --öncelikle de Türk ulusundan komünistler-- Kıbrıs halklarının yukarıda belirttiğimiz temeldeki mücadelesini her yönlü destekleme görevine sahibiz. Bu görevin yerine getirilmesi ya da getirilmemesi, bu sorunda birbirine karşıt iki yol, iki çizgi izlemek demektir.

Bunlardan biri, yüce proleter enternasyonalizminin yoludur. İkincisi, İkinci Enternasyonal sosyal-şövenlerinin ve bilumum revizyonist ve bir dizi oportünistin izlediği sosyal-şövenizm yoludur.

Bugünkü yapısı ile Kuzey Kıbrıs, faşist Türk devletinin klasik anlamda bir sömürgesidir. Türk devleti Kuzey Kıbrıs bağıntısında sömürgeci bir devlettir. Özellikle 1974'ten beri gerçekleştirilen 'siyasi ilhak' 1983 Aralık'ında KKTC'nin kurulması ile resmileştirildi. Şimdi Özal'ın hakim sınıfların boyalı basınının büyük tantana ile "ekonomik çıkarma" diye adlandırdığı "Kıbrıs ziyareti" ile Kuzey Kıbrıs'ın ekonomisini Türk devletine bütünüyle bağlaması pekiştirilmektedir.

Bu ve benzeri sebeplerden dolayı, özellikle Kuzey Kıbrıs'ın var olan fiili sömürgeciliğine karşı mücadele aktüel mücadelede öne çıkmaktadır, çıkmak zorundadır. Bunun içindir ki, bağımsız, birleşik, demokratik bir Kıbrıs yaratma mücadelesi temel görevine bağlı olarak, Türk işgalci güçlerinin derhal Kıbrıs'ı terketmeleri yönünde propaganda, bu yönde politika izleme, sömürgeci Türk devletinin ilhakçı, emperyalist yüzünü teşhir ve tecrit etme görevi güncel bir görev olarak önümüzde durmaktadır.

Biz şunu çok iyi biliyoruz ki, bizim açımızdan Kıbrıs halklarına en büyük pro-

leter enternasyonalisti desteği, Türkiye'de Türk hakim sınıflarının faşist iktidarını proletarya önderliğinde demokratik halk devrimi ile yıkarak; Kıbrıs halkları üzerinde egemenlik kurmaya kalkışan Türk faşistlerinin devletini silahlı devrimle paramparça ederek, yerine işçi-köylü iktidarını kurarak verebiliriz.

Kuzey Kıbrıs'ta yaşayan, gerek Kıbrıs'ın yerlisi, gerekse bizzat 1974 işgalinden sonra oraya taşınan Türk ulusundan komünistler ve devrimciler öncelikle faşist Türk ordusunun Kıbrıs'tan defolmasını savunmak ve buna uygun pratik politika izlemek zorundadırlar; öncelikle kendi hakim sınıflarına vurmalıdırlar. Bu görevlerinin, temel görev olan bağımsız, birleşik, demokratik bir Kıbrıs cumhuriyetini yaratacak olan anti-emperyalist demokratik devrim mücadelesine bağlı olduğunu bir an olsun unutmamalıdırlar.

Ancak bu görevler çerçevesinde, Rum hakim sınıflarının karşı-devrimci yüzleri, emperyalist uşaklıkları teşhir edilebilir, ancak bu temelde Rum ulusundan ve diğer azınlıklardan olanlara güven verilebilir. Bu temelde bir politika izlenmediği sürece, Kıbrıs sorunu emperyalistlerin elinde, dünya ve Kıbrıs proletaryasını aldatmanın bir aracı olarak kalacaktır.

Kuzey Kıbrıs'ın faşist Türk devleti tarafından işgal edilmesinin 12 yılında bir kez daha haykırıyoruz:

Sömürgeci-işgaici faşist Türk ordusu Kıbrıs'tan defol!

Emperyalistlerin ve uşaklarının sözde çözümlerine hayır!

Adil ve kalıcı çözümü proletarya önderliğinde halklar yaratacaktır!

Kıbrıs'ın değişik milliyetlerden işçi sınıfı ve emekçi halkları:

İşgale, emperyalizme, uşaklarına, Rum ve Türk hakim sınıflarına karşı ortak mücadele cephesinde birleşin!

Faşist Türk ordusu Kıbrıs'tan defol!

Tüm yabancı askerler, Kıbrıs'tan defolun!

Yaşasın Yunanistan, Türkiye, Kıbrıs'ın çeşitli milliyetlerden halklarının emperyalizme, sosyal-emperyalizme, her türlü gericiliğe karşı mücadele birliği!

Yaşasın Kıbrıs halklarının devrim mücadelesi!

Yaşasın işçi sınıfı önderliğinde halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesi!

Yaşasın Sosyalizm!

Yasasın Marksizm-Leninizm!

Yaşasın proleter enternasyonalizmi!

Temmuz 1986(**)

NOTLAR:

(*) Biz 1978 Temmuz'unda o zamanlar TKP/ML ile Kıbrıs Komünist Partisi-Marksist-Leninist (Örgütleme Komitesi) (KKP/ML ÖK) adına yapılan ortak açıklamada, Kıbrıs'ta devrim aşaması konusunda Kıbrıs'taki devrimin 'demokratik halk devrimi' olduğu tezini Kıbrıslı yoldaşlarla birlikte savunmuştuk.

Daha sonraki gelişmeler içinde Kıbrıslı yoldaşlar bu tezi değiştirip, Kıbrıs'ta devrim aşamasının sosyalist devrim aşaması olduğunu savunmaya başladılar.

Biz devrim aşamaları bağıntısında kendimiz yaptığımız araştırmalarla Kıbrıs'ta devrim aşamasının sosyalist devrim aşaması olduğunu bilimsel bir biçimde temele oturtacak durumda değiliz. Kıbrıslı yoldaşların getirdiklerinin tersini de şu anda ispatlayacak durumda değiliz.

Bu anlamda, yaptığımız, belli sorunlarımız olmasına rağmen, KKP/ML ÖK ile 1978'de yapmış olduğumuz, ve henüz özeleştirici bir şekilde değiştirmediğimiz çizgimizi savunmaktır.

Geçen yılki yazımızda bu sorunu 'işçi sınıfı önderliğinde devrim' diyerek, devrim aşaması konusunda tavır takınmayarak 'çözmeye' çalışmıştık. Bu konuda, haklı olarak, bu tavrımızın, özeleştirici bir şekilde degiştirmediğimiz halde çizgimizin savunulmasından vazgeçilmesi olduğu, bu tavrın aynı zamanda var olan çelişmeleri bilince çıkarmayan bir tavır olduğu eleştirisi gelmişti.

(**) Bu yazımızda kendimizi öncelikle hakim sınıfların tavrının teşhiri ile sınırladık. Bu alanda gerek oportünistlerin tavırlarının teşhiri, gerekse bizim hatalarımızın değerlendirilmesi önümüzde görev olarak durmaktadır.

SOSYALİST ENTERNASYONAL'İN LİMA TOPLANTISI DEVRİMCİ TUTUKLULARA KARŞI GİRİŞİLEN KATLİAMLA AÇILDI!

Emperyalizmin ve uşaklarının 'sosyal-demokrat', 'sosyalist', 'demokratik sol' vs. markalı partilerinin enternasyonal örgütü "Sosyalist Enternasyonal" bu kez olağan toplantısını ilk defa bir Latin Amerika ülkesinde, Peru'nun başkenti Lima'da yaptı.

Bu kez toplantının Lima'da yapılmasının nedeni, "Sosyalist Enternasyonal"in genç 'ümit'lerinden biri olan, 1985 Temmuz'unda seçimleri kazanarak başbakan olan Alan Garcia'ya destek vermek; Latin Amerika'da sosyal devrimi engellemenin biricik yolu olarak Alan Garcia'nın bilinen iğrenç karşı-devrimci, reform vaatleri-demagojileri ile süslü yolunun propagandasını yapmaktı.

Peru'da 1980'lerin başlarından bu yana, özellikle kendine "Marksist-Leninist-Maoist" diyen Peru Komünist Partisi/Işıklı Yol'un önderliğinde gelişen, ve giderek yerli-köylü yığınlar içinde belirli bir sempati ve destek sağladığı açık olan silahlı mücadele, devrim şiarlarının emekçi kitleler içinde giderek yaygınlaşması, iktidarı elinde tutan emperyalist uşağı sınıfları siyasi arenada yeni alternatifler aramaya itti. Modern revizyonistler, ve sosyal-demokratlar bu ortamda sosyal devrimi engellemenin yolu olarak alternatif olarak ortaya çıktılar. 1985 Temmuz'unda yapılan seçimlerde emekçi yığınların önemli kesiminin değişiklik isteğini kendi partisine (APRA - Allianza Popular Revolutionario del America ... Amerika Devrimci Halk Birligi) oy olarak akıtmayı başaran Alan Garcia başbakan oldu.

Alan Garcia'ya seçim zaferini getiren şiarlar 'açlığa ve işsizliğe karşı mücadele' şiarları; 'toprak reformu', 'işsizlere iş' gibi geniş yığınların talepleri; ülkenin zenginliklerinin dış güçler tarafından talan edilmesine karşı radikal sözler; faşist baskılara karşı sözle takınılan tavırlar; siyasal demokrasi vaatleri vb. idi.

Alan Garcia'nin ve onun önderliğindeki APRA'nın da gerçekte emperyalizmin ve onun Peru'daki uşaklarının çıkarlarının, demagojik 'fakir babası' sözlerle örtülü de olsa, savunucusu olduğu; onun esas derdinin devrim tehdidi altındaki 'düzeni' korumak, işler hale getirmek olduğu, onun şimdilik bir yıllık başbakanlığı sırasında yaptıkları ile bir kez daha ispatlandı.

APRA hükümeti Peru'nun 18 vilayetinde süren sıkıyönetimi uzattı. Terörizme karşı mücadele bayrağı altında devrimcilere ve onları destekleyen halk yığınlarına karşı sürek avı, katliamlar Garcia hükümeti döneminde de sürmeye devam etti.

Iktidara gelene dek halk yığınlarının bir dizi haklı talebini demagojik bir biçimde savunmak, yığınların hoşnutsuzluğunu kendi partisine yönelen oya dönüştürmek; halk yığınlarının 'umut'u olmak, iktidara geldiğinde ise hakim sınıfların çıkarlarını savunan bir siyaset izlemek, yalnızca Alan Garcia'nın değil, yarı-sömürge ülkelerdeki bütün 'sosyal-demokrat' liderlerin yaptığı iştir. Biz 1985'ten bu yana Peru'da oynanan bu oyunu daha önce Ecevit'in şahsında 1974 sonrasında Türkiye'de yaşamıştık!

'Barış' güvercinleri uçuran, Türk-Yunan dostluğu üzerine şiirler döktüren Ecevit, Kıbrıs'a Türk faşist saldırı, ilhak emrini veren Ecevit idi!

Demokrasi türküleri söyleyen, iktidara geldiğinde ise sıkıyönetim ilan eden Ecevit idi!

"Toprak işleyenin", "Herkese iş" gibi sloganları miting meydanlarında atan da, iktidar olduğunda ise toprak reformunu unutan; işsizliğin artmasına göz yuman da Ecevit idi!

Şimdilerde 'Peru modeli'nden söz eden de Ecevit'tir! Peru modelinin ne olduğu ise şimdi biraz daha açık görülmektedir!

Hakim sınıfların eline esir düşen devrimciler, zindanlarda da devrimci mücadelelerini sürdürdüler. Onlar bu mücadeleleri sonucu 1985 Temmuz'unda hükümet ve polis güçleri ile bir anlaşma imzalayarak, hakim sınıflardan belli tavizler kopardılar. Devrimci tutukluların toplu halde belli hapishanelerde kalmasını öngören; özellikle yeni yapılan hücre tipi bir hapishaneye (Canto Grande) devrimci tutukluların nakledilmesini reddeden bu anlaşma, hakim sınıfların devrimci tutukluları birbirinden ayırıp, tecrit etme, ve yok etme siyasetlerine ters bir anlaşma idi, ve 'zorunluluk' sonucu verilmiş, ilk fırsatta geri alınmak istenen bir tavizdi.

Garcia hükümeti buna uygun olarak bu anlaşmaya uymadı. Tek tek devrimci tutukluları hücre tipi hapishaneye sevk işine başladı. Bunun üzerine 4 Ekim 1985'te Lima'da Lurichango hapishanesinde devrimci tutuklular direnişe geçtiler. Özel yetiştirilmiş "Guardia Republicana" ("Cumhuriyet Muhafızları") adlı polis komandoları, devrimci tutukluların topluca bulunduğu bölüme saldırdı. Silahsız tutuklular 30'un üstünde ölü verdiler. Buna rağmen direniş tam olarak bastırılamadı. Tersine diğer hapishanelere de sıçradı. Bunun üzerine hükümet-polis güçleri ile devrimci tutuklular arasında yeni bir anlaşma daha imzalandı. Bu anlaşma da, Temmuz ayında yapılan anlaşmayı yineleyen bir anlaşma idi. Ama sosyal-demokrat Garcia hükümeti için bu anlaşma da daha uygun bir zamanda yırtılıp atılmak icin yapılmış bir anlaşma idi.

Bu anlaşma sonrasında da, devrimci tutuklulara yapılan baskılar, tek tek devrimci tutukluların Canto Grande isimli hücre tipi hapishaneye nakli girişimleri sürdü.

Devrimci tutuklular bu duruma bir son vermek, ve durumu dünya kamuoyuna duyurmak icin geniş bir eylem hazırlığına giriştiler. Sosyalist Enternasyonal'in Lima toplantısı, böyle bir eylem için uygun zaman olarak görülüyordu. Lima toplantısı, Alan Garcia ve APRA hükümeti için de, Sosyalist Enternasyonal için de önemli bir propaganda aracı idi. Bu dönemde dikkatler Peru'ya çekilecek, Alan Garcia'nın 'demokrasi'sinin başarıları! üzerine nutuklar atılacaktı vb. Böyle bir ortamda --görünen odur ki-- büyük coğunluğunu Işıklı Yol taraftarlarının oluşturduğu devrimci tutuklular, hapishanelerde başlatılacak bir isyanın faşist terörle bastırılma imkanını oldukça az görüyorlar, Alan Garcia'ya haklı taleplerini kabul ettireceklerini, en kötü halde dünya kamuoyuna haklı taleplerini geniş çapta duyuracaklarını umuyorlardı.

Ama olayların gelişmesi bu konudaki muhtemel hesapların yanlış oldugunu gösterdi. Olayların gelişmesi gerek sosyal-demokrat Alan Garcia hükümetinin, gerekse Sosyalist Enternasyonal'in, sözkonusu olan devletin şiddet tekeli olduğunda, faşist terör yöntemleri ile bu tekeli korumaya hazır olduklarını bir kez daha gösterdi. Bütün dünyanın gözü önünde, 19 Haziran'da Fronton adlı ada hapishanesinde, Lurichango adlı hapishanede, ve Callao adlı kadınlar hapishanesinde, haklı taleplerini duyurmak, ve bunları gerçekleştirmek için ayaklanan, birkaç güvenlik görevlisini rehin alan devrimci tutuklular üzerine, sosyal-demokrat Alan Garcia'nın emri ile ordu saldırtıldı. Fronton adlı ada hapishanesi karadan ve denizden top ateşine tutularak yerle bir edildi. Lurichango hapishanesi helikopterlerden atılan bombalarla, ve karadan havan topları ile dövüldü. Callao kadınlar hapishanesi de bombalandı.

İsyan faşist yöntemlerle, kan ve ateşle bastırıldı. Hükümet sözcüleri bile 300'e yakın! tutuklunun bu katliamda öldürüldüklerini açıklamak zorunda kaldılar.

Bu katliam hakkında **"Siyasi tutuklu yakınları ve demokrat avukatlar"**ın yaptığı açıklama söyledir:

"Biz, bu yılın 19 Haziran'ında gelişen olaylar, Aprist hükümetin basının bilgi vermesini engelleme manevraları ve 'Diario de Marka'nın yayınlanmasının yasaklanması üzerine ulusal ve uluslararası kamuoyuna sesleniyoruz:

1- Sözü geçen günde Fronton hapishanesindeki siyasi tutuklular Peru kara ve deniz kuvvetleri tarafından top ateşi altına alınmıştır. Son ziyaretimiz sırasında Fronton'daki tutukluların sayısının 450 olduğu tespit edilmişti. Napalm'ın da kullanıldığı bombardımanı -ki tutuklular buna karşı yiğitçe direnmiştir- sağ olarak atlatanların sayısı 17'dir.

2- Lurichango hapishanesinin tutukluları kara ve hava kuvvetleri tarafından bombalanmıştır. Bu katliam sırasında ölenlerin sayısı 200 civarındadır.

3- Diğer hapishanelerde olduğu biçimdeki saldırılar sırasında Callao hapishanesinde bulunan kadın tutuklulardan 50'si ölmüştür. Bu sayının içinde anneleri ile birlikte hapiste bulunup da saldırı sırasında ölen çocuklar yoktur!

4- Ölenlerin sayısı tahminen 583'ten fazladır. Bunların yanında çok sayıda tutuklu yakını ve çocuk da hayatını kaybetmiş, bir kitle katliamının kurbanı olmuştur.

Şunları açıklarız:

1- Bu katliamın doğrudan sorumluluğunu taşıyanlar şu kişilerdir: Alan Garcia, Alva Castro Luiz, Aprist hükümetin bakanları ve yönetici kişileri.

2- Sosyal-demokrasiyi katliama yardımcılıkla suçluyoruz. Bunun ötesinde, haksız olarak Nobel barış ödülünün taşıyıcısı olan Willy Brandt'ın provokatörce tutumu ile bu kitle katliamının suçuna ortak olduğunu açıklıyoruz.

3- Dünyadaki bütün insan hakları savunucusu örgütleri, diğer demokratik örgütleri, son olayların ağırlığını inceleyecek bir yargılamanın başlamasına çağırıyoruz.

Akan kan cezasız kalmayacak, halk onun öcünü alacaktır!

Haziran 1986 Peru'da siyasi tutukluların ve kaybolanların yakınları/Peru Demokrat Avukatlar Komitesi"

İsyan ve isyanın faşist terörle, kanla bastırılması; kitle katliamının gerçekleştirildiği gün toplanan, ve "Nobel Barış Ödül"lü Willy Brandt'ın başkanlık ettiği Sosyalist Enternasyonal'in kongresini fazla rahatsız etmedi. Onlar, işçi sınıfı adına konuşan emperyalistler, emperyalist uşakları olarak kongrenin başında, Willy Brandt'ın ağzından "Peru'nun genç ve enerji dolu başkanı" 'yoldaş'larına "terörizme ve militarizme, rüşvet ve yiyiciliğe, ve ülkenin geri kalmışlığına karşı mücadelesinde" "tam dayanışma"larını dile getirdiler. Ve onlar yine sosyal-demokrat açıkgözlükleri ile, katliamın gerçek sorumlusu olan Alan Garcia sosyal-demokrat hükümetini gözlerden gizleyerek, yine Willy Brandt'ın ağzından, "Hapishanelerdeki isyanın bastırılması emrinin uygulaması sırasında aşırılıklar olup olmadığının araştırılması" yönünde karar alındığını açıkladılar.

Kitle katliamına yeşil ışık yakanlar, katliam sonrası savcı rolünde 'araştırma' kararları alarak, bir kez daha sosyal-demokrat sahtekarlığın, ikiyüzlülüğün sınırı olmadığını gösterdiler. Daha sonra Alan Gar-cia, "teslim olan" çok sayıda siyasi tutuk-luyu kurşuna dizdikleri görgü tanıklarınca sabit olan "Cumhuriyet Muhafızları"ndan 95 kişinin gözaltına alındığını açıkladı. Katliamın suçu ve sorumluluğu "genç, dinamik başkan"ın "ne yazık ki" "kontrol edemediği ordu"ya; "Işıklı Yol ile görülecek hesabı olan, ve Alan Garcia'nın emrini kötüye kullanan"lara yüklendi. Ve bir kez daha sosyal-demokrasi "Ellerini kanlı suyla yıkayarak temizledi"!!!

Peru'daki, Sosyalist Enternasyonal'in toplantısı sırasında gerçekleştirilen, ve Sosyalist Enternasyonal'in hiç de gizli olmayan desteğini alan (Sosyalist Enternasyonal partileri, tabii ki 'devletin kendini bir avuç silahlı teröriste karşı koruyacağı'!!!, bunun onun hakkı ve görevi olduğu konusunda tam bir fikir birliğine sahiptir. Eleştiri yalnızca bunun 'nasıl'ı konusunda gelmiştir. Sosyalist Enternasyonal şeflerinin de, onların 'enerjik genç yoldaşı' Alan Garcia'nın da teslim olmayanların katledilmiş olmasına en küçük bir itirazları yoktur. Öyle ya, devlete isyan eden cezasını çekecektir. Ama teslim olanların kurşuna dizilmis olması 'yetkinin kötüye kullanılmış olması'dır! Böylece onlar bu bağıntıda "Ya teslim olursun - Ya da ölürsün" faşist mantığının savunucuları olduklarını da ele veriyorlar) bu korkunç katliam, Peru'da emperyalizmin uşağı hakim sınıfların devrim mücadelesine karşı giriştikleri faşist yoketme savaşının yalnızca bir örneği, son örneği durumundadır. Peru'da 1980'den bu yana, özellikle Peru Komünist Partisi/Işıklı Yol önderliğinde yürütülen bir silahlı mücadele sürmektedir. Bu silahlı mücadelede başı çeken örgütlü güç durumundaki Peru KP/Işıklı Yol; "faşist diktatörlüğün silahlı mücadele ile devrilmesi, ve yerine halkın yeni demokratik devletinin kurulması"nı (Peru KP Programı'ndan, 1984) bayrağına yazmıştır. Bugün Işıklı Yol etrafında birleşmis binlerle kişi can bedeli bir silahlı mücadele içinde bulunmaktadır. Peru hakim sınıfları bu mücadeleyi bastırmak için her çareye başvurmaktadır. Şimdiki kitle katliamı da bunun için girişilmiş, hakim sınıfların elindeki Işıklı Yol'cuları yoketmeyi, ve diğerlerine gözdağı vermeyi amaçlayan bir operasyondur.

Peru devleti ile, başta Isıklı Yol olmak üzere, devrimci güçlerin girdiği mücadelede, bizim yanımız devrimci güçlerin yanıdır. Biz bu anlamda, sosyal-demokrat hükümetin emrini verdiği, faşist ordu güçlerinin uyguladığı katliamı lanetliyor, devrimci tutukluların kanının yerde kalmayacağını Perulu bütün devrimcilerle birlikte haykırıyoruz.

Bizim devrimci mücadele ile dayanışma içinde olmamiz, hiçbir zaman bu mücadelenin başında yer alan Peru KP/Işıklı Yol'un izlediği, kendisinin bizzat Mao-ist olduğunu söylediği; Leninizme ters çizginin desteklenmesi anlamına gelmez.

Bizim Peru KP'ne karşı tavrımızı belirleyen, onu emperyalizme, sosyal-emperyalizme, Peru gericiliğine karşı radikal, devrimci bir tavır takındığı sürece ve ölçüde desteklemek; ve fakat Leninizm adına, Maoizmi savunduğu ölçüde ve sürece eleştirmek, 'Maoizm'in işçi sınıfı önderliğinde bir devrimi zafere götüremeyeceğini ortaya koymaktır.

"İki süper gücü" baş düsman ilan edip, onun dışındaki güçleri muhtemel müttefik gibi ele alan; Leninizmi içinde yaşadığımız çağda artık geçerli görmeyen, yeni bir 'Mao Zedung Düşüncesi çağı' başlatan, işçi sınıfı önderliğini teori ve pratikte ideolojik önderlik derekesine düşüren; sosyalizmin burjuvazinin bir kesimi ile birlikte inşa edilebileceğini savunan; Stalin'e giderek açıktan saldıran vb. bir çizginin *işçi sınıfı önderliğinde* bir devrimi zafere götürmesi mümkün değildir. Buna rağmen biz, Senderistlerin kararlılığının, can bedeli mücadelelerinin, hakim sınıflara karşı pratikteki kararlı düşman tavırlarının örnek tavırlar olduğunu, ve devlet ile çatışmalarında Senderistlerin haklı bir davanın temsilcileri olarak dövüştüklerini, bu konuda hiçbir kuşkumuz olmadığını açıkça söylüyoruz.

-- Kahrolsun emperyalizm, sosyal-emperyalizm, her türlü gericilik!
-- Yaşasın Peru'daki devrimcilerin silahlı mücadelesi!
-- Yaşasın demokratik halk devrimi mücadelesi!
-- Yaşasın proleter enternasyonalizmi!
-- Yaşasın Marksizm-Leninizm!

3.7.1986

NOT:

Peru'da yukarıda tavır takındıgımız olaylar, gerçekte bütün devrimcilerin güçleri oranında anında tavır takınmasını gerektiren önemde olaylardı. Görev bu gelişmeler karşı-sında mümkün olan en kısa zamanda, karşı-devrimci, sosyal-demokrat "Sosyalist Enternasyonal"in gözleri önünde, onun onayı ile gerçekleştirilen bu kitle katliamını ve onun sorumlularını lanetlemek, Peru'da devrimcilerle dayanışma içine girmekti. Biz bu konuda anında tavır takınmayarak hatalı davrandık.

Bizim bu hatamız, Peru konusunda proleter enternasyonalisti görevimizi yerine getirmeme anlamına gelen, ve Partizan oportünistlerinin de bu noktada -haklı- eleştirilerinin hedefi olan suskun tavrımızın devamı idi.

Yukarıdaki tavrımız bu alandaki hatamızı aşma yolunda atılmış bir ilk adımdır.

Sosyalist Enternasyonal'in "genç umudu" Garcia, Nobel barış ödüllü W. Brandt'ın yanında toplantının açılışında

Işıklı Yol'dan siyasi tutuklular katliam öncesinde El Fronton hapishanesinde

UYDU REJİMİN 8 YILI

(Bir Bilanço)

8 yıl önce 27 Nisan'da, sözde "Demokratik Halk Partisi", askeri bir darbe ile Afganistan'da iktidarı ele gecirdi. AHDP (Afganistan Demokratik Halk Partisi), onların Moskova'daki efendileri ve DKP (Alman Komünist Partisi) ve MG (Marksist Grup) gibi Federal Almanya'daki belli çevreler, bu darbeyi devrim diye yutturmaya çalışıyorlar. Ancak devrimin yükünü gerçekten taşıyanlar, yani halk kitleleri, bu 'devrim'de hemen hemen hiçbir rol oynamadılar. Tarakki'nin de bizzat söylediği gibi, bu, Afganistan'da hemen hemen proletarya olmadığı için, genç subayların Afganistan'da Afgan proletaryasının rolünü üstlendikleri bir "model devrim"di. Onlar, yani askerler, gün ortasında devrimi zafere götürdüler. Bundan kısa bir süre sonra "devrim" önderlerini yedi. ADHP içinde birbiriyle rekabet eden ve Sovyet Elçisi Posanov'un baskısı ile Ağustos '77'de biraraya gelen fraksiyonlar birbirinden ayrıldılar; birbirine karşı savaşa başladılar. İlk kurban şimdiki parti ve devlet şefi Babrak Karmal ve onun kliği oldu! Karmal ve bazı yakın arkadaşları önce elçi olarak yurtdışına gönderildiler ve daha sonra devrimin özel düşmanları, emperyalizmin ve soyluların uşakları ve Afgan Troçki'leri ve ulusal hainler olarak gözden düştüler.

Kendi saflarındaki temizlik hareketine paralel olarak, Afganistan halklarına karşı ölçüsüz bir vahşet uyguladılar. Köylerin yoğun bir şekilde bombalanması, onbinlerce kişinin tutuklanması, muhalif Afganlıların kitleler halinde katledilmesi ve gençlerin zorla askere alınması gündeme geldi. Halka ekmek, konut ve giyecek vaat ettiler. Ama halkın hükümetten aldığı, ekmek yerine bomba, konut yerine yakılmış köyler ve giyecek yerine harap edilmiş evler oldu.

'Toprak reformu' maskesi altında yoksul köylüler üzerinde zulüm uygulandı. Kadınların eşit haklara kavuşması için alınan önlemler, kadının rolünün zevk aracı derecesine düşürülmesi oldu. ADHP kuruluşundan beri, Kremlin önderliği için, Afganistan'daki nüfuzunu daha da pekiştirme doğrultusunda bir araç oldu. Böylece Afgan ekonomisi ve ordusu, darbeden kısa bir süre sonra sayısız anlaşmalarla SB'ne daha sıkıca bağlandı ve binlerce Rus ekonomi ve askeri danışmanı Afgan bakanlıklarında kilit pozisyonlari ele geçirdi. 5 Aralık 1978 tarihli "Dostluk Anlaşması", Sovyetler Birligi'ne "her iki ülkenin güvenliğinin, bağımsızlığının ve toprak bütünlüğünün sağlanması doğrultusunda önlemler" bahanesi ile her zaman Afganistan'a girebilme hakkı tanıyordu; ve Aralık 1979'da bu gerçekleştirildi.

Baskı'nın oldugu yerde direniş vardır; şiddetin olduğu yerde karşı-siddet de vardır. Afgan halkı, elbette ki bu zulmü ve ulusal çıkarlarına yönelmiş bu önlemleri kabul edemezdi. Direniş kıvılcımları bütün ülkeyi tutuşturdu. Hükümet kuruluşları ve askeri garnizonlar saldırıya uğradı. Tek tek ayaklanmalar kısa bir süre sonra tam bir halk ayaklanmasına dönüştü.

1979 ortalarında "ADHP" içindeki fraksiyon savaşları bir kez daha kızıştı. Tarakki, 'bloksuz ülkeler konferansı'na katıldıktan sonra, efendileri ile yeni sözleşmeler imzalamak üzere Moskova'ya geziye gitti. Amin'e karşı beraber hareket edebilmek için, orada Karmal ile buluştu.

Ama dönüşünden sonra, onu trajik bir son bekliyordu. "Model devrimin yaratıcısı", "bilge önder" ve "Partinin ruhu" (Tarakki -cn), "sadık öğrencisi" Amin tarafından bir basın toplantısında "ağır hasta" ilan edildi, partideki ve hükümetteki bütün görevlerinden alındı ve bundan kısa bir süre sonra da öldürüldü. Bütün vahşetten Tarakki sorumlu tutuldu; Amin, Brejnev, Honecker, Castro ve diger Doğu bloku ülkelerinden hükümet ve parti şefi görevlerini üstlendiğinden dolayı tebrik telgrafları aldı.

Amin, "adalet, yasallık ve güvenlik" parolalarıyla, Afgan halkına karşı daha da vahşice davrandı. Personel değisikliği, boş vaatler ve daha fazla zorla "sessizliğin ve güvenin" sağlanması şeklindeki Rus'ların umudu boşa cıktı. Amin de yeteneksizliğinden dolayı gözden düştü. Afganistan Demokratik Halk Partisinin genel sekreteri ve aynı zamanda Cumhurbaşkanı olan, ve DKP'nin tespitine göre 20 Aralık 1979'a kadar "Afganistan'da istikrarı sağlayan" Hafizullah Amin, işgalci Sovyet askerleri tarafından bir karşı-devrimci ve CIA ajanı olarak devrildi ve idam edildi.

"Devrimin özel düşmanı ve hakim ezen sınıfın temsilcisi" Babrak Karmal işgalci birlikler tarafından devlet ve parti şefliğine getirildi ve böylece "Amin vahşetine" ve Afgan toplumunun geniş yığınlarına karşı misillemelere bir son verildi.

Pravda 31 Aralık'taki sayısında ve Brejnev 12 Ocak '80 tarihli röportajında Tarakki'nin Amin tarafından "fiziki tasfiyesinden" duydukları üzüntüyü hayret edilecek bir şekilde dile getirdiler. Tarakki Ağustos 1979'da Amin tarafından öldürüldüğünde, Sovyet propaganda aygıtı bunun üzerine tek söz etmemiş ve Amin'i sessizlikle onaylamıştı.

Kremlin önderliği, Afganistan'ı işgalini haklı çıkarabilmek için büyük sorunlarla karşılaştı. Önce askeri müdahaleyi inkar ettiler. Novosti Ajansı, 24.12.1979'da, isgalden üc gün önce Pravda'dan şu alıntıyı yapıyordu: "Batılı yayın organları, Sovyetler Birliği'nin Afganistan'ın içişlerine karışmak istediği dedikodusunu yayıyorlar. Hatta bu organlar, Afganistan toprakları üzerinde Sovyet askeri birliklerinin yerleştirildiği iddiasını öne sürüyorlar. Bu, A'dan Z'ye kadar yalandır." Üç gün sonra bu "yalanlar" gerçeğe dönüştü.

27 Aralık 1979'daki işgali haklı çıkarabilmek için, Kremlin önderligi, "Afgan önderliğinin Başkan Tarakki zamanında ve ondan sonra da Sovyetler Birliği'ni çesitli kereler yardıma çağırdığını" iddia etmektedir.

Soru şudur: Tarakki'den sonraki devlet ve parti şefi kimdi? Kuşkusuz ki Amin. Yani Amin, kendisini devirmeleri ve idam etmeleri için Kremlin önderliğini yardıma mı çağırdı?

Önde gelen politikacıların, SBKP'de uluslararası sorunlar için sorumluların ve Merkez Komitesinin buna da uygun cevapları var: "Amin de bizi çeşitli kereler yardıma çağırdı; ama şimdi öğrendiğimize göre bu taktik bir hamleydi." Böylesi 'taktik hamlelerle' efendileriyle oynayan hempalar için iyi bir tarihsel ders doğrusu.

Yeniden başa geçirilen parti ve hükümet şefi Babrak Karmal, Taşkent Radyosu tarafından yayınlanan konuşmasında, "Nisan Devriminin yeni bir aşamasından" söz ediyordu. "Devrimin bu yeni aşamasında" yeni müttefikler kazanmaya çalışıyordu. 8 No'lu kararnameye (tarım reformu) bir ekle, "toprak reformu" önlemlerini geri aldı ve hükümetin temelini genişletmek için bütün büyük toprak ağaları ve gerici güçlerle uzlaşma yolunu seçti.

Hükümetinin meşruluğunu ispatlamak için, bu tavizlerle eski bürokratların, generallerin, gerici mollaların ve büyük toprak sahiplerinin bir bölümünü "ulusal meclis" içinde topladı. Hükümet makamlarına partiye bagli olmayan kişilerin getirilmesi, halk kitlelerinin aldatılması için bir başka taktikti. Sosyal-emperyalistler ve onların Kabul'deki uydu rejimi, uluslararası planda yalan propaganda ile kamuoyunu kendilerinden yana kazanmaya ve diplomatik manevralarla Kabul rejiminin tanınmasını sağlamaya çalışıyorlar. Pakistan'la sürdürülen görüşmeler ve 'barışçıl çözüm' üzerine konuşmalar, halkımızın saldırıya ve müdahaleye karşı kırılmayan direnişini zayıflatmak amacıyla zaman kazanmak için araçlar ve yöntemlerdir. İnce, art niyetli, taktik hamlelerle sosyal-emperyalistler, birliklerinin Afganistan'dan çekilmesinin propagandasını yapıyorlar. Ama onlar bunu, Karmal rejiminin varlığını güvence altına alan belli koşullara bağlıyorlar.

Sivil halkın sürekli bombalanması, insanların köylerinden kovulması ve diğer birçok baskı önlemi, onların Afgan halkını tümden diz çökertmeye hazırlandıklarının ve bir geri çekilmenin onlar için sözkonusu olmadığının göstergeleridir.

Yoğun yalan propagandayla direniş hareketini güvensizliğe düşürmek ve pasifliğe itebilmek için zaman kazanmaya çalışmaktadırlar. Bunun dışında, Pakistan'daki siyasi bakımdan sallantılı duruma güveniyorlar. Pakistan'daki durumun gerginleşeceğini ve Pakistan'daki muhalefetin askeri rejimi devireceğini ümit ediyorlar. Bu sürecin hızlanması için Sovyetler ve Kabul rejimi, Pakistan'daki yıkıcı ajan faaliyeti ile muhalefete yardım ediyorlar. Sovyetler'in Pakistan'daki rejime karşı en yeni eylemi, Bhutto ile Karmal'ın Moskova'da buluşmasıdır.

Bütün bu önlemler ve dolaplar Afgan halkını saldırıya ve baskıya karşı, özgürlük ve bağımsızlık için haklı mücadelesini sürdürmekten alıkoyamazlar! Afgan halkı, geçen 8 yıl içerisinde, Sovyet saldırganlarının askeri üstünlüklerine rağmen, halkımızı emperyalist arzularına boyun eğdiremediğini dünya kamuoyu önünde kanıtlamıştır.

Afganistan sorunu uluslararası bir sorundur ve çeşitli güçler bu sorunu politik ve stratejik amaçları için kullanmaya çalışıyorlar. Batılı emperyalistler için, Doğu'daki karşıtlarını köşeye sıkıştırmak ve onları uluslararası planda tecrit etmek için uygun bir an. Batılı emperyalistler, anti-komünist mücadelelerinde büyük başarılar elde edebildiler. Anti-komünist kışkırtmayı alevlendirmekte ve Afganistan'da 'komünistlerin vahşeti', Pakistan'daki islamcı grupların yeni anlaşması, eski kralın birleştirici rolü ve 'özgür dünyanın Afganistan sorununu politik yoldan çözme' çabaları üzerine haberler yaymaktadırlar. Batılı politikacılar için bir kez daha, bulanık suda balık avlamak ve Afganis-tan'ın özgürlüğünün, bağımsızlığının ve egemenliğinin

"savunucuları" olarak ortaya çıkmak ve sosyal-emperyalist rakiplerini saldırgan tavırlarından dolayı mahkum edebilmek için sıcak bir konu çıktı. Bu aynı zamanda onlara, kamuoyunun dikkatini ustaca kendi kötü durumlarından ve emperyalist amaçlarından başka yönlere kaydırma imkanı verdi. Bu taktiğin kullanılmasını bugün dünyanın her yerinde gözlemlemek mümkün. Batılı emperyalistlerin ve Çinli gericilerin egemenlik, özgürlük ve bağımsızlık çığlıkları, propaganda içerikli boş laflardan öte birşey değildir.

Onların amacı, rakiplerini Afganistan tuzağına daha fazla çekebilmek, Afgan halkını müttefiklerinin ve gerici güçlerin yardımıyla kendi dolapları için kullanmak ve gerek bölgede gerekse de Afganistan'da egemenlik çabalarını gerçekleştirmektir. Afganistan halklarını dıştalayan 'barış önerileri' ve 'politik çözüm', emperyalist oyunlardır.

Amerikan emperyalizminin Libya'ya saldırısı, Batı'nın özgürlük ve diğer halkların kendi kaderlerini kendilerinin tayin etmesi hakkı çığlıklarının ne denli ikiyüzlü olduğunu gösterdi.

"Fundamentalist" ve "geleneksel" islamcı partilerde toplanan büyük toprak ağaları, feodaller ve krala bağlı unsurlar, halkın dinsel duygularını sömürerek, islam maskesi altında, Afgan ulusal direnis hareketini anti-emperyalist, ulusal ve demokratik amaçlarından saptırmaya çalışıyorlar.

Devrimciler ile gericiler arasında yalpalayan diğer bazı politik gruplar, arabulucu rolü üstleniyor ve devrim ile gericilik arasındaki çelişkiyi gizlemeye çalışıyorlar. Deneyimleri, gerici güçlerin büyük bir engel olduğunu gösterdi. Onlar yalnızca sosyal-emperyalistler ve müttefiklerine Afgan kurtuluş hareketini gerici ve geri olarak iftira yöneltmek için yeterince propaganda malzemesi sağlamakla kalmadılar; aynı zamanda Afgan demokratlarının ve aydınlarının devrimci örgütlerine yönelttikleri fanatik saldırılarla, ulusal direniş hareketine büyük zararlar verdiler. Devrimci ve demokratik güçlerin sosyal-emperyalistler, emperyalistler ve gericiler tarafından kuşatılmasına rağmen, bunlar kararlı bir şekilde, ezilen Afganistan halklarının yanında yer alma ve kurtuluş mücadelesini doğru bir şekilde ele alma ağır görevini üstlendiler. Ama devrimci ve ilerici güçlerin uluslararası dayanışması olmaksızın, ulusal kurtuluş hareketimizin zaferi olanaksızdır. Bir kez daha, bütün işçileri ve emekçileri, bütün ilerici ve devrimci örgütleri, kendilerini emperyalist, sosyal-emperyalist ve gerici iftiradan ayırmaya çağırıyoruz. Afgan halkının ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında ilgisizlik ve tarafsızlık, kitle katliamını ve emperyalist baskı politikasını onaylamaktan başka anlama gelmez.

-- KAHROLSUN AFGANİSTAN'DAKİ UYDU REJİM!
-- YAŞASIN AFGAN HALKININ SİLAHLI MÜCADELESİ!
-- ÖZGÜR, BAĞIMSIZ, DEMOKRATİK BİR AFGANİSTAN İÇİN

DİPNOTLAR:

1) Tarakki'nin Afganlı subaylar "nündeki konuşması, ADHP tarafından Mayıs '78'de yayınlandı
2) ADHP temsilcisi Nazar Mohamad'in DKP'nin Mannheim parti kongresindeki konuşmasi, Ekim '78
3) 5.12.'78 tarihli Sovyet-Afgan Dostluk Anlaşması
4) Deutsche Volkszeitung, sayı 51/52, 20 Aralık '79
5) DKP'nin Mannheim parti kongresi, '78
6) Pravda, 24.12.'79
7) Brejnev'le röportaj, Pravda, 12.01.'80
8) Stern, 6/1980

(GUAfS'ın "Afghanistan-Echo" adlı yayın organının Nisan 1986 tarihli 11. sayısından çevrilmiştir.)

KABUL'DEKİ YEDEK KUKLA

Sovyetler bir kez daha, uşaklarından ve sadık hizmetçilerinden birini, Babrak Karmal'ı düşürdüler. Onun yerine 'Boğa' diye tanınan baş ajan Dr. Nacibullah, "Demokratik Halk Partisi"nin genel sekreterliğine getirildi. Afgan halkının direniş hareketi karşısında başarı kazanma umuduyla hempalarından birini günah keçisi (şamar oğlanı) olarak kurban etmek, şimdi Kremlin önderliğinin Afganistan politikasında bir gelenek oldu.

Babrak Karmal, şimdilik öncülleri Amin ve Tarakki gibi fiziki olarak ortadan kaldırılmadı; ama politik olarak bakıldığında, babalığı Gorbaçev'in gözünden düştü. Geçmiş yılların deneyimlerine dayanarak, "ağır hasta"nın kaderinin Tarakki ve Amin'in yolunu izleyeceğini ve o zamana kadar CIA ajanı olarak idam edilmezse, herhangi bir anda ölümünün ilan edileceğini dıştalamamak gerekir. Babrak Karmal'ın gidişi aslında, Gorbaçev tarafından kabul edilme şansına erişemediği SBKP'nin 27. Kongresinde belli olmuştu.

Tam da 27 Nisan'da, 1978 darbesinin yıldönümünde, "devrimin sosyal temelini genişletmede" yeteneksiz kaldığından dolayı "gerçek arkadaşları ve kardeşlerinden" teşvik edici sözler yerine sert eleştiriler aldı.

Yedek kukla "Boğa", genel sekreter olarak, öncülünden daha iyi bir şekilde sosyal-emperyalistlerin çıkarlarını savunacak bir adamdır. Kremlin önderliği, KGB işkencecisinin bir yandan ADHP içindeki "Halk" ve "Parçam" fraksiyonları arasındaki rekabete son vererek "parti birliğini" sağlayabileceğini ve diğer yandan da baş ajan olarak deneyimini kullanıp gerici aşiret önderlerini rüşvetle birbirine düşürebileceğini, "devrimin sosyal temelini genişletme" ve Sovyetlerin Afganistan'daki egemenlik isteklerini güvenlik altına almak amacıyla bazı feodal beyleri ve politik grupları "Halk Cephesi" ve "Ulusal Anavatan Cephesi" icin kazanabileceğini ummaktadır.

Babrak Karmal, tam da Pakistan hükümetinin ve Kabul rejiminin temsilcilerinin "Afganistan sorununun politik çözümü" üzerine görüşmeye başladıkları ve BM temsilcisi Cordovez'in deyimiyle, görüşmelerin ciddi bir aşamaya girdiği bir zamanda görevden alındı. Sovyetlerin Afganistan politikasının iyimser gözlemcileri ve burjuva basını, bu demontajı ve bu "politik kozmetiği", "tavizlerin muhtemel hazırlığı" için bir adım olarak nitelendiriyorlar. Gizli Servis şefi olarak politik karşıtlarını işkenceyle katleden Nacibullah gibi amansız bir katilin ve psikopatın başa geçirilmesi, sosyal-emperyalistlerin Afgan halkına karşı saldırı politikasında gelecekte daha da barbarca davranacağını göstermektedir. Afganistan'ın güneydoğusundaki ve güneybatısındaki yoğun askeri saldırılar, kitle katliamının amansızca sürdürüleceğinin bir ifadesidir; ve Dr. Nacibullah, "Boğa", bu iş için ideal adamdır. Sovyetler Birliği ve Kabul'deki uşakları tarafından Cenevre görüşmelerinde öne sürülen, işgal birliklerinin 18 ay içinde geri çekilmesi planı, Afgan kurtuluş hareketini bölmek, yardım yollarını kesmek ve "geri çekilme" anına kadar direniş hareketini çökertmek ve böylece hempalarına, onların önderlik konumunu tehlikeye sokmayan tavizlerle, iktidara katılmayı hayal eden bazı politik güçleri belli hükümet mevkilerine katmak ve böylelikle "sosyal temeli" genişletmek imkanı vermek amacıyla öne sürülmüş katıksız bir politik ikiyüzlülük, art niyetli politik bir taktiktir.

Eğer Cenevre görüşmelerinde Pakistan hükümetiyle bir anlaşma sağlanırsa, bu durumda gerici islamcı göçmen grupların günleri sayılıdır. Afgan direniş hareketinin yükünü taşıyan gruplar yine ülke içinde kalacaktır; ama bu kez yeni bir yönelimle - yani direniş hareketi partizan savaşının ilkelerine dayanacaktır ve ihtiyaçlarını kendisi karşılamak için yeni bir strateji geliştirecektir. Bu da ulusal kurtuluş hareketinin sürdürülmesini güvence altına alacak olan, hayatın bütün alanlarında bağımsız olmayı beraberinde getirecektir.

Afganistan'daki uydu rejim "önderliğindeki" personel değişikliğinden ve Cenevre görüşmelerinin gidişatından bağımsız olarak, Afgan direniş hareketinin ve Afgan halkının "bütün Sovyet birliklerinin Afganistan'dan kayıtsız-kosulsuz geri çekilmesi" talebi kalacaktır. Elbette ki buna, silah zoru kullanılmadan ulaşılamayacaktır; çünkü tarihin akışı, bağımsızlığın ve kendi kaderini tayin hakkının verilmediğini, aksine bunların mücadele ile kazanıldığını göstermiştir.

-- Yaşasın Afgan halkının kurtuluş savaşı!

-- Sovyet saldırganları, Afganistan'dan defolun!

-- Özgür, bağımsız ve demokratik bir Afganistan için!

Yukarıda Afganistan'daki gelişmelerle ilgili GUAfS'ın yayın organı "Afganistan'ın Sesi"nden; ve bir GUAfS bildirisinden yaptığımız iki çeviriyi yayınlıyoruz.

Bu yazılarda var olan yanlışlar daha önce eleştirmiş olduğumuz yanlışlar olduğu için (Bkz. Bolşevik Partizan, sayı: 21, Şubat/Mart 1985, s. 29/30; sayı 28, 15 Mart 1986, s. 28), yeniden üzerinde durmuyoruz.

Aşağıda, Bolşevik Partizan sayı 29'da başlattığımız ortak tartışma yayın organı tartışmasına gelen bir yazıyı olduğu gibi yayınlıyoruz. Tartışmayı önümüzdeki sayılarda da sürdüreceğiz.

TARTIŞMA YAYIN ORGANI DEĞİL, SOVYET MODERN REVİZYONİZMİNE KARŞI TEORİK MÜCADELE ORGANI

Sınırlı bir devrimci çevrede ortak bir tartışma yayın organı önerisi üzerine süren tartışma, *Bolşevik Partizan* dergisinin 29. sayısında çıkan yazılarla daha iyi boyutlandı. Yayınlanan yazılar, önerilen yayın organının asıl fonksiyonunun yazınsal anlaşma yapanlar arasında tartışma (isterseniz teorik mücadele deyiniz) organı olması gerektiği konusunda varolan görüş birliği, **kiminle** ve nasıl bir **yayın programı** ile sorularına gelince ortadan kalkıyor, öneri sahiplerinin ortak bir dile sahip olmadıkları görülüyor.

TKP/ML(B)'nin III. Konferansı'nın aldığı tavsiye kararı ile I. Güzel arkadaşın önerisi icerik olarak uyuşurken (I. Güzel'in 1 Haziran 1985 tarihli yazıdaki görüşleri ile 15 Nisan 1986 tarihli yazıdaki görüşleri, özellikle "kiminle?" sorusu bakımından temelden farklıdır; ama o, esasta bir çelişki olmadığı yanlıs görüşündedir), gerek birey olarak R. Bahdiyar'ın tezlerindeki, gerek Bolşevik Partizan adına R. Bahdiyar ve "İleri (Devrimci Kanat)" adına R. Tanyeri imzalı ortak "Çağrı (Taslak)"daki öneri ise uyuşmuyor. Burada R. Tanyeri'nin "Yeni İle-ri"nin 2. sayısında önerdiği ortak bir pro-paganda-ajitasyon organından --bu popüler bir organ olacaktı-- tartışma yayın organı önerisine geldiğine dikkat çekmek isterim. Önerilere ilişkin eleştirilerde BP'nin 29. sa-yısında açıklanan görüşler ve önerileri esas alacağım.

Komünistler, her koşul altında, proletaryanın komünizm uğruna sınıf mücadelesinin yararına, eğer komünistler bir parti içinde örgütlenmemişlerse, dağınık durumda olan komünist gruplar, çevreler ve kişilerle ve yanısıra komünist olmayanlarla (bunlar materyalistler olabilecekleri gibi, idealist diyalektisyenler de olabilirler) ortak çalışma yapmak olanaklarını ararlar, bu onlar için zorunlu bir görevdir. Ben burada komünistlerle komünist olmayanlar arasındaki ittifak sorunu üzerinde duracağım. Bu, herşeyden önce, önerdiğim yazınsal anlaşmanın özelliği nedeniyle böyle olmak durumundadır.

Komünistlerle komünist olmayanlar arasındaki ideolojik ve politik karakter farklılığı, doğası gereği ittifakı **sınırlar**. Bunlar arasındaki işbirliği komünistlerin kendi aralarındaki işbirliği, kollektif çalışma gibi ele alınamaz. Komünistler komünist hareketin ve işçi sınıfı hareketinin sorunlarının bütünü sözkonusu olduğu sürece, sorunlar arasında ayrım yapmaksızın komünist olmayanlarla ortak çalışmazlar. İdeolojileri farklı, politik karakterleri farklı iki taraftan biri kendini **inkar etmedikçe** olanaksızdır bu. Komünistlerin kendilerini inkar etmeleri durumunda, zaten sözkonusu olan komünistlerle komünist olmayanların işbirliği değil, komünist olmayanlar arasındaki işbirliğidir. Yok eğer ikinciler kendilerini inkar ederlerse, bu durumda yalnızca komünistler arasında işbirliğidir sözkonusu olan. Özetle, komünistlerle komünist olmayanlar arasındaki işbirliği, tarafların nitelik farklılıkları nedeniyle, insansal pratiğin **bütün** alanlarını kapsayamaz.

Lenin, 12 Mart 1922 tarihli "Militan Materyalizmin Kapsamı" başlıklı yazısında, "... çeşitli faaliyet alanlarında komünist olmayanlarla ittifak edilmedikçe, komünist toplumun kurulması konusunda hiçbir kalıcı başarı elde edilemez.

"Bu, **Marksizmin Bayrağı Altında** dergisinin üstlendiği materyalizmi ve Marksizmi savunma davası için de aynı derecede geçerlidir..." (Karl Marx ve Doktrini, s.152) diye yazarken, komünistlerin komünizm davası için komünist olmayanlarla ittifak kurma görevlerinin önemini özlü biçimde açıklar.

Lenin bu makaleyi Marksizmi ve materyalizmi savunmak icin çıkarılan Pod Znamenem Marksizma (Marksizm Bayrağı Altında) dergisinin çalışma programına ilişkin bazı sorunlara ayırmıştır. (Bu yazının okunmasını öneririm. Yazı, diğer seylerin yanısıra, Marksizmi savunmanın Marksist olmayanlarla olamayacağını düşünenlere de yanıt vermektedir.) Lenin burada komünistlerle komünist olmayan materyalistler arasında materyalizmi ve Marksizmi savunmak için ittifakın önemi üzerinde durur. Sorun yalnızca materyalistlerle ittifak yapılabileceği olarak anlaşılmamalı. Komünistler materyalist olmamakla birlikte diyalektikçi olanlarla da ittifak yaparlar. Emin olunuz ki, Marx ve Engels, çağdaş olsalardı, idealist diyalektisyen olan Hegel ile metafiziğe ve metafizikçilere karşı işbirliği yapma konusunda tereddüt duymazlardı.

Lenin 1890'larda Narodnizme karşı mücadelede 'legal Marksistler' olarak anılan burjuva demokratlarıyla geçici bir ittifaka girdi; ve bundan kazançlı çıkan da komünist hareket ve işçi sınıfı hareketi oldu. Böylesi yazınsal anlaşmalar komünizmin yararına olduğu, yazınsal anlaşma yapılan komünist olmayanları ideolojik olarak güçlendirmediği sürece, istenen ve yapılmaları görev olan anlaşmalardır.

* * *

Komünistler görevlerini somut durumun bilimsel analizini yaparak belirlerler; bunları önem derecesine göre sınıflandırırlar ve çalışma programını buna göre düzenlerler. Aynı yöntem komünist olmayanlarla yapılacak ittifaklar alanında da geçerlidir. Komünist, kendine, içinde bulunulan durumda komünist olmayanlarla komünizm yararına ne gibi ortak işler yapabilirim, bunu yaparken nasıl olup da yanlış bilinç taşımam, küçük-burjuva düşler, vb. yaratmam; komünist olmayanları ideolojik olarak güçlendirmem, Marksizm-Leninizm'e zarar verdirip komünistleri zayıflatmam; en yararlı, güçlerin en uygun düştüğü ittifak hangisidir, vb. soruları sorar ve bunlara somut durumun bilimsel analizi temelinde somut yanıtlar arar.

Uluslararası Komünist Hareketin ve Türkiye komünist hareketinin kriz tarafından belirlenen somut durumu ve görevleri analiz edildiğinde (bunu ayrıntılı olarak yapmanın yeri burası değil) görülecektir ki, bugünkü dünya ve Türkiye koşullarında komünistlerin komünist olmayanlarla, komünist olmayan birçok materyalistle teorik etkinlik alanında komünizm icin en yararlı ittifakı, emperyalist bir devletin, doğası gereği emperyalist olan ideolojisi Sovyet modern revizyonizmine karşı geçici ittifakıdır.

Uluslararası Komünist Hareketin kriz içine yuvarlanmasında ve uzun yıllardır teorik alanda gösterilen ciddi çabalara ve kazanılan ciddi başarılara (Bu alanda Arnavutluk Emek Partisi ve Enver Hoca yoldaş, yeterli olmasa da, öncü rol oynadılar) karşın krizden çıkılamamış olmasında (ve Türkiye komünist hareketinin kriz koşullarında doğmasında) Sovyet türü modern revizyonist ihanet ve bu ihanetin Uluslararası Komünist Hareketi felç eden devasa boyutlar kazanması başlıca rolü oynadı.

Marksizm-Leninizm ile karşılaştırma içinde, genel olarak dünya işçi sınıfı hareketinde ve ileri işçiler kesimi içinde egemen olduğu, sosyalist olma savındaki akımlar içinde en tehlikeli ideoliojik düşmanın Sovyet modern revizyonizmi olduğu bir olgudur. Birçok burjuva, küçük-burjuva teorinin, tezin ideolojik gıdasını da bu revizyonizmden aldığı hesaba katılırsa onun oynadığı yıkıcı rolün, oluşturduğu tehlikenin boyutları daha iyi anlaşılır. Bu kadar değil. Sovyet modern revizyonizminin, emperyalist bir devletin ve bu devlete bağımlı olan birçok kapitalist devletin revizyonist burjuvazisinin de ideolojisi olması nedeniyle de devasa avantajlara sahip olması, oynadığı gerici rolün ve oluşturduğu tehlikenin nerelere vardığını gösterir. Buna karşı mücadelenin güçlüğünü ve ne büyük enerji gerektirdiğini de. Genel olarak modern revizyonizmin, özel olarak Sovyet modern revizyonizminin de kriz içinde bulunması tehlikeyi azaltmadığı gibi, ona karşı mücadele bakımından uygun bir durumdur.

Sovyet modern revizyonizminin, Marksizm-Leninizm'e ve sosyalizme ihanet eden, tarihsel olarak ileri bir toplumu geri bir topluma dönüştürücü gerici ideolojik ve politik karakterini; emperyalist bir devletin ve ona bağlı birçok devletin resmi ideolojisi ve bu nedenle devasa avantajlara, etki gücüne sahip olduğunu kabul eden; onun işçi sınıfı hareketi içinde en tehlikeli revizyonist akım olduğunu kabul etme ve ona karşı yeterli bir teorik mücadelenin yürütülmediği ve bu ideolojiye ve ihanetin sonuçlarına karşı mücadele etme savında olan grup, çevre ve kişilerin, en azından bir kısmının, bu revizyonizme karşı yazınsal anlaşma yapmaları bugünkü koşullarda da olanaklıdır.

Uluslararası Komünist Hareketin ve Türkiye komünist hareketinin kimlerden oluştuğu konusunda görüş birliği olmamasına karşın - bu, kaçınılmaz olarak, durum analizi, görevler, görevler arası ilişkiler ve bunların kimlerle birlikte gerçekleştirilecekleri, vb. konularda temelden görüş ayrılıklarının varlığı anlamına gelir - Sovyet modern revizyonizminin, farklı farklı tanımlanan bu hareketler için işçi sınıfı hareketi ve ileri işçiler kesimi içinde komünizm adına eylemde bulunan ve bundan dolayı tehlikesi korkunç derecede artan, en tehlikeli karşı-devrimci ve gerici akım olduğunun kabulü böylesi bir ittifakı olanaklı kılar.

Sovyet modern revizyonizminin uluslararası ve ulusal çapta işçi sınıfının politik bilinç ve politik etkinlik bakımından ileri kesimi (öncüsü) içinde egemen ideoloji, dolayısıyla proletaryanın parti olarak örgütlenmesi önünde baş ideolojik engel olduğu da genel kabul gördüğüne göre, bu düşmana karşı yazınsal anlaşmanın bugünkü koşullarda en yararlı ittifak olduğu söz götürmez olmalı.

Bütün bunlardan şu sonuç çıkar ki, bugün ivedi olarak ihtiyacı duyulan ve olanaklı olan ortak yayın organı **Sovyet modern revizyonizmine karşı teorik mücadele organıdır.** Yazınsal anlaşma yapan komünistlerin ve komünist olmayanların görüş ayrılıklarını tartıştıkları, yani asıl olarak **birbirlerine karşı** teorik mücadele yürüttükleri ortak bir **tartışma** organı **değil,** ortak olarak kabul edilen belli bir düşmana karşı, bu anlamda dışa karşı, Sovyet modern revizyonizmine ve onun Türkiye'deki uzantılarına, temsilcilerine karşı teorik mücadele organı. İşte ben, **asil olarak** böyle bir görevi üstlenecek ve yılda birkaç kez çıkacak **teorik bir dergi** yayınlanması için komünistlerle materyalist olan küçük-burjuva sosyalistleri arasında geçici bir **yazınsal anlaşma** yapılmasını öneriyorum. Böylesi bir dergi, yazınsal anlaşmanın temeli değiştirilmemek, bu temele bağlı kalınmak koşuluyla ittifak yapanlar arasında da mücadele organı olacaktır. Bu organın **ikincil** bir fonksiyonu olmak zorundadır.

Kendiliğinden anlaşılır ki, bu organ popüler değil, ileri işçilere ve ilerici, devrimci aydınlara seslenen bir organ olacaktır.

Gelin zaten sınırlı olan güçlerimizi böylesi bir teorik mücadele organı için birleştirelim.

* * *

Yine kendiliğinden anlaşılır ki, yazınsal anlaşma yapanların kendi aralarındaki görüş ayrılıklarını tartıştıkları tartışma yayın organı önerileri, komünist hareketin durumu ve görevleri bakımından yararlı olmak bir yana, zararlıdır. Zararlıdır; çünkü bu komünistlerin dikkatini ikincil derecede önem taşıyan sorunlara çekmek ve zaten sınırlı olan güçleri ve yetenekleri **yanlış kullanmak** demektir.

Bolşevik Partizan sayı 29'da yapılan önerilerin hepsi de zararlıdır, bu anlamda da işe yaramazdır. Ama zararlılık dereceleri bakımından aralarında önemli farklılıkların olduğu da bir gerçek. Önerileri, şimdilik olmak üzere, kısaca eleştirmek onların zararlarını ve işe yaramazlıklarını okuyucuya kavratmak için gerekli.

En zararlısı Bolşevik Partizan adına R. Bahdiyar ile "İleri (Devrimci Kanat)" adına R. Tanyeri --gerçekte "Yeni İleri" adına R. Tanyeri-- imzalı "Çağrı (Taslak)"daki öneridir. Bu öneri **komünist** devrimcilikle **demokrat** devrimcilik arasındaki **nitelik farklılığını** silen, ortadan kaldıran **oportünist** bir öneridir. Hem de "devrimci sosyalizmle devrimci demokrasi arasında kalın bir sınır çizgi(si)nin çizilememesi"nden şikayet edildiği halde. Bunun eleştiri konusu yapılmasına karşın. Bu öneriyi yapan taraflardan birinin (R. Tanyeri) komünist olması önerinin zarar derecesini daha da artırıyor. (Eleştirimin asıl olarak Tanyeri'ye yönelik olması anlaşılır olmalıdır.) Komünist hareketle (sosyal-emperyalizm olgusunu kabul eden) devrimci-demokratik hareketin krizlerini ve görevlerini **aynılaştıran,** heterojen unsurları homojen olarak kabul eden bu "Çağrı (Taslak)", dünyada ve Türkiye'de ileri işçiler ve devrimci aydınlar tarafından karıştırılması bir yana, komünistler tarafından bile karıştırılan --değişen derecelerde diye eklemek gerekir-- bu iki hareketin nitelik farklılığı konusunda düşünce karışıklığına katkıda bulunuyor ve bu anlamda da oportünizmi, genel olarak burjuva ideolojisini güçlendirerek burjuvaziye yardımcı oluyor. Komünist hareketin en ivedi ihtiyaçlarından biri, bu iki devrimci hareket arasında ileri işçiler (ve devrimci aydınlar) önünde açık seçik ayrımın yapılabilmesidir. Komünist hareketin tanımlanması konusunda görüş birliği içinde olmayıp da komünist hareketin sorunlarını birlikte tartışmayı, krizden çıkmayı hedefleyenlerin ortak çağrısı ancak tutarsız, çelişkili ve hatalı olabilirdi ki, bu durumda da olan budur.

Marksizm-Leninizm'den şu ya da bu ölçüde etkilenmiş devrimci-demokrat grup, çevre, kişi, vb. ile komünist hareket yararına ortak iş yapılabilir; ama onlarla komünist hareketin sorunlarının birlikte çözülmesi, görevlerin genel olarak birlikte gerçekleştirilmesi, bu arada "günün temel görevi" olarak tanımlanan komünist partisinin kurulması, sanki sorunlar ve görevlerde genel bir ortaklık varmış gibi, sözkonusu olamaz. Marksizm-Leninizm konumunda ka-lındığı sürece böylesi idealist oportünist görüşler öne sürülemez. R. Bahdiyar ve R. Tanyeri bu noktada materyalizmi terkedip idealizme sapmışlardır.

İşin garibi, "Çağrı (Taslak)"da ideolojik taviz niteliği taşımayan bir yazınsal anlaşmadan yana olunduğu yazılıyor; ama ortak bunalım, ortak müdahale ve dolayısıyla ortak müdahale araçlarından söz edilerek ve bu anlamda komünist devrimcilikle demokrat devrimcilik, proleter sosyalizmi ile küçük-burjuva sosyalizmi arasındaki ideolojik-politik nitelik farklılığı silinerek, taraflar kendi görüş açılarından ideolojik taviz veriyorlar ve başkalarını da aynı biçimde davranmaya cagırıyorlar. Çağrı'nın kendisi karşılıklı ideolojik tavizin ürünüdür. İdeolojik taviz vermeyelim, diyerek ideolojik taviz vermenin bir örneği-

dir. Tanyeri bakımından, proleter sosyalizmin başarısı için ideolojik olarak tepelenmesi gereken küçük-burjuva sosyalizmi ile "ideolojik dostluk" örneğidir bu.

R. Bahdiyar imzalı "Tezler"de açıklanan görüşler genel olarak "Çağrı (Taslak)"daki görüşler ile aynıdır. İki farklı nitelik ortak(!) kötü durumu aşmanın bir aracı olarak, birleşmeden önce ve birleşebilmek için esas olarak aralarındaki görüş ayrılıklarını tartışacakları ortak bir tartışma yayın organı çıkarmalıdırlar. (İ. Güzel'in 1 Haziran 1985 tarihli yazısında önerdiği gibi.) R. Bahdiyar'ın önerisi budur. Ona göre, hem Uluslararası Komünist Hareketin programının hem de Türkiye komünist hareketinin programının yaratılması çalışması komünist devrimcilerle demokrat devrimciler arasındaki birlik ve ayrılık noktalarının berraklığa kavuşması çalışmasına bağlıdır(!) ve bu çalışma bu güçler tarafından birlikte(!) yapılmalıdır. Bu da Marksizm-Leninizm adına savunuluyor.

R. Bahdiyar komünistlerin, "komünizme yakın güçler"in ve bir kısım devrimci-demokratların **örgütsel birliğini** yaratmaya yönelik bir görüşle öneriyor tartışma yayın organını. Lenin'in komünistlerin örgütsel birliği bağıntısında belirttiği "Birleşmeden önce ve birleşebilmemiz için, ilk başta, aramızdaki ayrılığın sınırlarını kesin olarak çizmemiz gerekir" görüşü ya kavranmamıştır ya da komünistlerle komünist olmayanların (devrimci-demokratların) komünizm temelinde ideolojik birliği ve bu ideolojik birlik temelinde örgütsel birliği olanaklı görülmektedir. Bence birincisidir. İyimser miyim acaba? Komünizm için devrimci güçler içinden insanlar kazanılır; ama bu küçük-burjuva demokrasisi ile, sanki sözkonusu olan komünistlermiş gibi, **ancak** komünistlerle gerçekleştirilebilecek işler birlikte gerçekleştirilmeye çalışılmaz. ("Çağrı (Taslak)"da örgütsel birlik bağıntısında böylesi bir görüşün yer almamış olması olumludur.)

TKP/ML(B)'nin III. Konferansı'nın aldığı tavsiye kararı komünistlerin komünist olmayanlarla teorik mücadele/tartışma alanında ittifakını, hiç değilse bugünkü koşullarda, reddeden sekter bir karardır. Kararın sekter karakteri, gerekli olan organın nasıl bir organ olması, hangi fonksiyonu yerine getirmesi gerektiği konusunda sahip olunan yanlış düşünce nedeniyle, tartışma yayın organının çıkarılması icin TKP/ML(B)'nin araştırma-inceleme-tartışma programının kabulünün **koşul** olarak öne sürülmesinde de ifadesini buluyor.

Karar önerilen tartışma yayın organının Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizme yakın örgütlerle (ML'ye yakın olmanın ölçüt/ölçütlerinin neler olduğu, bundan ne anlaşıldığı açık değil; ama anlaşılan henüz komünist mi, oportünist mi değerlendirmesinin yapılamaması durumu olmalı) çıkarılmasını savunuyor ve İ. Güzel'in 1 Haziran 1985 tarihli yazısında da sorunun böyle konulduğu görüşünü taşıyor. "Bunun gerekçeleri doğru bir biçimde "Ortak Tartışma Yayın Organı Üzerine" başlıklı yazıda konmuştur" cümlesinde ifadesini buluyor bu. Gerçek böyle değildir. İ Güzel'in adı geçen yazısında önerilen, komünistlerle "komünizme yakın örgütlerin" ortak yayın çıkarmaları değil, komünistlerle sosyal-emperyalizm olgusunu da kabul eden ve ona karşı mücadele eden, Marksizm-Leninizm'den şu ya da bu ölçüde etkilenmiş ve Marksist-Leninist olma iddiasında olan devrimci gruplar ve kişilerin ortak yayın çıkarmaları önerisidir. Bu o denli açıktır ki fazla bir araştırmayı gerektirmez. Tersi iddianın ayrıntılı eleştirisini, gerekli olursa, yapacağım.

İ. Güzel imzalı 15 Nisan 1986 tarihli yazı tavsiye kararının sekter karakterine teorik bir temel yaratmaya çalışıyor. 1 Haziran 1985 tarihli yazısındaki görüşlerini terkeden İ. Güzel, önerdiği tartışma yayın organının oportünist devrimcilerle birlikte çıkarıla-mayacağı düşüncesindedir. Bu kendi içinde tutarlı ve doğru bir görüştür. Çünkü, amaç gerek uluslararası planda gerekse Türkiye'de Marksist-Leninistlerin örgütsel birliklerinin ideolojik temelini yaratmak, Uluslararası Komünist Hareketin ve Türkiye komünist hareketinin platform/programını oluşturmak olarak belirlendiğinde ve organın böylesi bir amaca hizmet etmesi gerektiği düşünüldüğünde komünist olanlarla devrimci olsalar da komünist olmayanların ortaklıları sözkonusu olamaz. Tersi bir görüş ve öneri oportünist karakterdedir. Bu noktada Sezar'ın hakkı Sezar'a: I. Güzel, R. Bahdiyar ve R. Tanyeri'ye ve onlar gibi düşünenlere teorik bir ders vermiştir. Ne var ki, 1 Haziran 1985 tarihli yazının özeleştirisi yapılmadığı, üstelik de ortada bir çelişkinin varolduğu kabul edilmediği için lekeli bir ders olmuştur bu. Bu lekeye karşın yararlı bir ders olmuştur; ve komünistlerin küçük-burjuva sosyalistlerinden böylesi dersler almak zorunda kalması da üzücüdür.

İ. Güzel'in kişiler arasında ayrım yapmaksızın, örgütsüzlerin haklı nedenleri olup olmadığı irdelenmeksizin, örgütsüzlük akımına düsmanlığı dile getirmek adına tek tek kişilerin önerdiği türden organın yazı kurulunda yeralmasını reddetmesi --örgüt temsilcileri ile eşit haklar verilmemesinden söz ediyor; ama eşit olmasa da hak verilmesinden söz etmiyor, yani gerçekte yazı

kurulunda örgüt temsilcisi olmayanlara yer yok, diye yazıyor-- sekter bir görüştür. Kaldı ki herhangi bir örgüte bağlanmak istemeyen kişilerle yazınsal alanda yapılacak işler her zaman bulunur.

İ. Güzel komünist olmayanlarla Marksizm-Leninizm'i savunmak için yazınsal anlaşma --bu anlamda ittifak-- yapılıp yapılamayacağı sorusuna yanıt vermelidir.

*

Önerimi yineliyorum: Sovyet modern revizyonizmine karşı çıkan, ona karşı mücadele etme isteğinde olan ve böylesi bir mücadele için yetenekler ve potansiyel taşıyan bütün devrimci grupları, çevreleri ve kişileri, ortak olarak kabul ettikleri düşmana karşı, güçlerini ve yeteneklerini birleştirmeye çağırıyorum. Komünistlerin, komünist olmayan bir kısım devrimcilerle bugünkü uluslararası ve iç durumda en yararlı ve en uygun yazınsal anlaşması: Sovyet modern revizyonizmine karşı teorik mücadele için teorik bir dergi.

A. H. Yalaz
12 Mayıs '86

Aşağıda 12 Eylül 1986 için Bolşevik Partizan taraftarları adına devrimci örgütlere gönderilen eylembirliği çağrısını yayınlıyoruz:

11 EYLÜL'ÜN 13. YILDÖNÜMÜNDE 12 EYLÜL'ÜN 6. YILDÖNÜMÜNDE DEVRİMCİ BİR EYLEMBİRLİĞİ İÇİN ÇAĞRI

Arkadaşlar,

11 Eylül 1986, Şili'de askeri faşist bir cuntanın yönetime el koymasının 13. yıldönümü. 12 Eylül 1986, Türkiye'de askeri faşist bir cuntanın yönetime doğrudan el koymasının 6. yıldönümü.

Biz Batı Almanya'daki *BOLŞEVIK PARTIZAN* taraftarları, gerek Şili ve Türkiye, gerekse bütün dünya halkları açısından acı tecrübelerle dolu olan 11/12 Eylül'ün yıldönümünde, her iki ülkede emperyalistlerin ve uşaklarının; bütün dünyada emperyalist ve sosyal-emperyalist burjuvazinin halkların mücadelesini bastırmak icin gerçekleştirdiği askeri faşist cuntaları protesto etmek; ve askeri faşist cuntalara karşı mücadeleyi devrim mücadelesine tabi kılan bir anlayışın propagandasını yapmak amacı ile bir yürüyüş düzenlemek istiyoruz.

Bu yürüyüş, görüşümüze göre, askeri faşist cuntaya karşı mücadele adına, Devrim ile Karşı-Devrim arasındaki ayrım çizgilerini ortadan kaldırmayı; ve cuntaya karşı mücadele adına karşı-devrimcilerin bir bölümü ile eylembirliği ve ittifakı gündeme getiren anlayışları kökten reddeden bir eylem olmalıdır.

Böyle bir yürüyüş, Batı Almanya'da, Batı Alman emperyalizmine karşı mücadeleyi, onun Türk faşist devleti ile, Şili'deki faşist yönetim ile işbirliğini teşhiri merkezi görevlerinden biri olarak kavramalı, ve Batı Alman emperyalizminin gizli-açık propagandacıları ile eylembirliğini reddetmelidir.

Böyle bir yürüyüş, Türkiye ve Şili'deki askeri cuntalara karşı mücadele adına, bu cuntaların baş destekçilerinden olan Amerikan emperyalizmine karşı mücadele adına; Rus sosyal-emperyalizminin suçlarını örtenlerle, onun açık propagandacıları ile araya berrak bir sınır çekmelidir.

Böyle bir yürüyüş, öncelikle emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı olduğunu söyleyen, cuntaya karşı mücadeleyi Devrim mücadelesinin bir parçası olarak gördüğünü söyleyen güçlerin, eylemde birlik/ajitasyon-propagandada serbestlik temelinde gerçekleştirdiği bir yürüyüş olmalıdır.

Böyle bir yürüyüş, emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin doğrudan uşaklığını üstlenmiş karşı-devrimci örgütlerle eylembirliğini en başından reddetmelidir.

Sosyal-emperyalizm konusunda orta-yolcu bir tavır takınan, ve fakat onun doğrudan uşağı olmayan; devrimci konumda bulunan güçlerle de eylembirliği aranmalıdır. Ama böyle bir eylembirliği kesinlikle aradaki görüş ayrılıklarının üzerini örtmemeli; sosyal-emperyalizm ve diğer önemli konulardaki köklü ayrılıkların varlığı açıkça ortaya konmalıdır.

Böyle bir yürüyüş, bütün ülkelerden devrimcilerin pratikte birliğini sağlayan bir yürüyüş olmalıdır.

Biz bu yıl 12 Eylül'de yapılacak böyle bir yürüyüşte, Türkiye ile ilgili propaganda ve ajitasyonda, özellikle Türk faşistlerinin Türkiye Kürdistanında 1984 Ağustos'undan bu yana daha sistemli ve yoğun sürdürdükleri, Kürt ulusuna karşı soykırım politikasının teşhirinin merkeze konmasının; Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkının savunulmasının merkezde durmasının doğru olacağını düşünüyoruz.

Ayrıca hakim sınıfların çeşitli denenmiş temsilcilerinin de yeniden demokrasi havariliğine soyunmuş olmalarının teşhirinin de önemli bir görev olduğunu düşünüyoruz.

Ekte böyle bir yürüyüş icin eylembirliği platform önerimizi gönderiyoruz. Sizi aşağıdaki tarihte; ve yerde eylembirliği görüşmesine çağırıyoruz:

Tarih: Saat:

Yer:

11/12 EYLÜL'ÜN YILDÖNÜMÜNDE DEVRİM PROPAGANDASINI MERKEZE KOYAN DEVRİMCİ BİR EYLEMBİRLİĞİ İÇİN İLERİ!

Şili'deki askeri faşist darbenin 13. yıldönümü, Türkiye'de askeri faşist cuntanın iktidara bütünüyle elkoymasının 6. yıldönümü dolayısıyla 13 Eylül 1986 Cumartesi günü Batı Almanya'da yapılacak yürüyüş kendisine şu platformu temel almalıdır:

1- 11 Eylül 1973 Şili
12 Eylül 1980 Türkiye
Emperyalizmin ve uşaklarının kanlı faşist diktatörlükleri halkların devrimi ile yıkılacaktır.

2- Milli zulme son!
Yaşasın Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı!
Tüm milliyetlere tam hak eşitliği!
Faşist Türk ordusu Kıbrıs'tan defol!
Yaşasın Kıbrıs halkının devrim mücadelesi!
Halklar hapishanesi Türkiye'de askeri faşist cuntanın iktidari bütünü ile ele geçirmesinin 6. yıldönümünde, Kürt ulusuna karşı katliamlar, yoketme tehditleri ve saldırılar iyice yoğunlaştı!
Faşist Türk devletinin hiçbir saldırı ve tehdidi Kürt ulusunun varlığı ve ulusal kurtuluş mücadelesini yok edemez!

3- Askeri faşist cuntaya karşı mücadele, işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi mücadelesinin bir parçasıdır!

4- Katliamların, soykırımının, işkencelerin, devrimcilerin idamının, faşist baskıların hesabı devrimle sorulacaktır!

5- Ne Cunta - ne parlamenter demokrasi maskeli faşizm!
Tek yol demokratik halk devrimi!

6- Ülkemizde demokrasi devrimle kazanılacaktır!
Emperyalizme bağımlı hakim sınıfların devleti; işçi sınıfı önderliğinde; işçilerin, köylülerin, tüm emekçi halkın örgütlü, silahlı mücadelesi ile parçalanacaktır!

7- Askeri faşist cunta, emperyalizmin uşaklarının faşist diktatörlüğünün bir biçimidir!

8- Kahrolsun emperyalizm, sosyal-emperyalizm ve her türlü gericilik!

9- Batı Alman emperyalizmi, askeri faşist cuntanın baş destekçilerinden; Türkiye, Şili ve dünya halklarının can düşmanlarından biridir! Batı Alman emperyalizmine ölüm!
Alman ve yabancı işçiler - bir mücadele cephesi!

10- Eylembirliği adına, Devrim ile Karşı-Devrim arasındaki ayrım çizgilerinin silinmesine hayır!

11- Yaşasın Enternasyonal Dayanisma!

12- Yaşasın bağımsızlık, Halk Demokrasisi ve Sosyalizm!

13- Sınırsız sendika özgürlüğü... Sınırsız grev hakkı... Lokavta hayır!
Toprak işleyenin!
Kadınlar üzerindeki baskılara son!
YÖK'e ve paralı eğitime hayır! Öğrenciler üzerindeki faşist ve gerici baskılara hayır! Bilimde ve öğrenimde özgürlük!
Emekçilere sınırsız örgütlenme hakkı!
Sansüre hayır... Basına özgürlük!
Devrimci tutuklulara özgürlük!

Türk faşist devleti Ege'de ve Kıbrıs'ta savaş kışkırtıyor!

FAŞİST ÖZAL KIBRIS'TAN DEFOL!

12 Eylül askeri faşist cuntasının icazeti ile "seçilmiş" sivil başbakanı Özal, 2 Temmuz 1986'da kukla "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti"ni "ziyaret"e başladı.

Bu ziyaret, Kıbrıs'ın Kuzeyinin 1974 Temmuzunda —sosyal-demokrat barış güvercinli Ecevit'in başbakanlığı döneminde! ve Ecevit hükümetinin kararı ve direktifiyle— faşist Türk ordusu tarafından işgali; bu işgal ertesi gerçekleştirilen "nüfus değiş-tokuşu" adı verilen göçler; KKTC'nin ilanı gibi adımların devamı; Kıbrıs'ın (şimdilik en azından) Kuzeyini faşist Türkiye Cumhuriyeti devletinin bir uzantısı, bir sömürge olarak elde tutmanın, Kıbrıs'ta ikili Enosisi "çözüm" olarak dayatmanın önemli bir yeni adımıdır. Faşist Özal, bütün Türk hakim sınıfları adına Kıbrıs'ta Türk faşistlerinin Kıbrıs'ın Kuzeyini askeri işgalleri ve ilhakları ile ortaya çıkan "fiili durum"dan geri dönüş olmayacağını, bu ziyareti ile bir kez daha vurgulamaktadır.

Türk faşistlerinin Kıbrıs hakkındaki planları açık-seçik belli olmuştur. Kıbrıs'ın tümünün, Türk faşistlerinin deyimi ile "Yavru Vatan"ın tümünün, "Anavatan"a bağlanmasının uluslararası şartları yoktur. O halde çözüm şimdilik, Kıbrıs'ın bağlanabilecek en büyük kesimini Türkiye'ye bağlamaktır. Bu bağlanma, bağlanan kesimin "sınırları belirli, yönetimde Kıbrıs Rumlarından özerk" ayrı bir devlet olarak iki bölgeli **federatif bir devletin** bir parçası olarak Türkiye'ye bağlanması biçiminde de olabilir. Bu, Türk faşistlerinin Kıbrıs Rumlarının önüne sürdüğü, "Ya kabul et, ya da KKTC ayrı devlet olarak Türkiye'ye bağlanacaktır" şeklinde dayattığı çözümdür. Şöyle ya da böyle, Kıbrıs'ın tümünün Türkiye'ye bağlanamadığı şartlarda, "ikili Enosis" şu veya bu biçimde Türk faşistlerinin dayattığı, ve önemli mesafeler kaydettiği çözümdür.

Bugün gelinen yerde, Türk faşistleri Özal'ın ziyareti ile ikili Enosis'in, iki bölgeli federatif devlet biçiminde çözümünün Rum kesimi tarafından reddi karşısında fazla beklemeye niyetli olmadıklarını açık-seçik ortaya koymuşlardır. Özal'ın ziyareti, gerek Rum kesimine, gerekse bütün dünyaya, "iki bölgeli federatif devlet" biçiminde bir çözüm için ellerini çabuk tutmaları yönünde bir çağrı, bir tehdit anlamını taşımaktadır.

Özal'ın bu ziyareti açık-seçik savaş kışkırtıcılığıdır. Ege'de bir süreden beri Türk ve Yunan hakim sınıflarının karşılıklı olarak kışkırttığı savaş tehlikesi, Özal'ın Kıbrıs ziyareti ve bununla bağlı gelen bir dizi "Yunanistan uzlaşmazlığının sonuçlarına katlanmak zorundadır", vb. yollu tehditler ile üst boyutlara vardırılmıştır. Türk faşistleri gerek Ege'deki tavırları ile, gerekse Kıbrıs'taki tavırları ile Yunanistan'ı açıkça tehdit etmekte, yayılmacı amaçlarını yanlış anlamaya meydan vermeyecek şekilde yüksek sesle ortaya koymaktadırlar. Türk faşistleri, Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden emekçilerini Rum düşmanlığı, Yunan düşmanlığı ile eğitmeye; Yunanistan ve Kıbrıs'ın Rum halklarına karşı Türkiye halklarını kışkırtmaya çalışmaktadırlar. Ve ne yazık ki, şovenizmin kendine ilerici, "sol"cu diyenlerin büyük çoğunluğu içinde de kesin hakim olduğu ülkemizde, bu yöndeki çabalarında büyük başarılar elde etmektedirler. Öyle ki, Kıbrıs'ın bölünmesinde en önemli adımlardan biri olan Özal ziyaretine karşı, bu ziyaretin siyasi sonuçlarına karşı ülkemizde emekçi sınıflardan bir tepki gelmemektedir. Kıbrıs konusunda hakim sınıflar tarafından atılan bu adımların sorumluluğu, açıktır ki, faşist hakim sınıflara aittir. Ama bu adımlar karşısında susma, ya da destekleme tavrı takınan her kişi ve kuruluş da, bu adımların sorumluluğuna tarih, enternasyonal proletarya ve ezilen halklar karşısında ortaktır.

Biz Türkiyeli/Kürdistanlı (özellikle de Türk ulusundan) Komünistler, bugünkü güçsüzlüğümüzün, işçi sınıfı ve emekçiler içinde etkimizin olağanüstü zayıflığımızın acısını, hakim sınıfların açık sömürgeci, ilhakçı emperyalist siyasetlerini ve savaş kışkırtıcısı siyasetlerini önemli hiçbir direnişle karşılaşmadan sürdürmeleri karşısındaki fazla birşey yapamamanın verdiği acıyı bütün benliğimizde hissediyoruz. Bir kez daha emekçi yığınları bu noktada hakim sınıfların kuyruğuna takan şovenizmi bütün benliğimizle lanetliyoruz. Marksizm adına, solculuk adına, devrimcilik adına şovenizmi emekçi yığınlar içinde yaygınlaştıran revizyonist - oportünist mihrakları lanetliyoruz.

Özal'ın Kıbrıs ziyareti uluslararası alanda ve Kıbrıs'ta çeşitli tepkilerle karşılandı.

Kıbrıs'ta Kıbrıs Rum kesiminde hemen bütün halk yığınları yekvücut halinde —ve ne yazık ki devrimci bir alternatifin yokluğu şartlarında Rum hakim sınıflarının yönetimi ve denetimi altında— Özal'ın ziyaretini protesto etti. Ardı arkası kesilmeyen protesto eylemleri ile, yığınlar Türk faşist devletinin Kıbrıs'ın bölünmüşlüğünü iyice perçinleme yönünde atılan bu adımı lanetlediler. Kıbrıs Rum hakim sınıfları, ve Yunanistan hakim sınıfları da halk yığınlarının Türk faşistlerinin korsanlık eylemlerine karşı duyduğu haklı tepkiyi, genel olarak Türk düşmanlığını körüklemek, emekçi yığınları şovenizm bayrağı altında toplamak için sömürdüler, kendi çıkarları doğrultusunda kullandılar.

Kuzey Kıbrıs'ta, muhalefet partileri, başta Rus sosyal-emperyalizminin sözcülüğünü yapan CT P olmak üzere, Özal'ın ziyaretine "eleştiri getirdi". Ama bu eleştiri kesinlikle Kıbrıs'ın bölünmüşlüğünün perçinlenmesi yönündeki adımlara değil, Özal ziyareti ile birlikte gelen "ekonomik tedbirler paketi"ne yöneliyordu. Kıbrıs'ın Kuzeyinin tüm emperyalistler için "serbest bölge" ilan edilmesi; KİT'lerin Türkiye'de olduğu gibi özelleştirilmesi gibi tedbirler oldu bu muhalefetin eleştirilerinin hedefi. Kıbrıs'ın Kuzeyinde bugün mecliste temsil edilen partilerden hiçbirinin Kıbrıs'ın 1974'te Türk faşistleri tarafından işgaline, ve KKTC'nin ilanına, ve evet hatta gerekirse göstermelik federatif devlet planlarından bile tümden vazgeçilmesine köklü bir itirazı yoktur. Onların tümü bu alanda, "Anavatan"daki hakim sınıflarla aynı saftadır!

Özal'ın Kıbrıs ziyareti, Amerikan emperyalistlerinin bir dışişleri sözcüsü tarafından "akıllıca olmayan bir iş", BM Genel Sekreterinin bir sözcüsü tarafından ise "esef verici bir tavır" olarak değerlendirildi. Türk faşistleri, ve kukla KKTC yönetimi bu değerlendirmeler karşısında "sert çıktı"lar! Özal Kıbrıs'ın kukla parlamentosunda yaptığı konuşmada açık tehditler savurdu. Türk boyalı basını, Kıbrıs'ın geri kalan kısmının da alınabileceği yönünde açık kışkırtmalara girişti. KKTC yönetimi, "devlet" olduklarını gösterme adına, Güney Kıbrıs - Kuzey Kıbrıs arasındaki sınır kapılarını belli bir süre kapattı, vb.

ABD'nin Özal'ın Kıbrıs ziyaretine karşı tavır takınması; ya da BM Genel Sekreterinin sözcülerinden birinin bu ziyarete karşı tavır takınması; hiçbir şekilde Türk faşistlerinin "ikili Enosis" çözümünün bunların çözüm önerileri ile köklü bir çelişmesi olduğu anlamına gelmemektedir. İkili Enosis gerçekte ABD emperyalistlerinin planıdır.

Kıbrıs'ta Türk ve Rum hakim sınıflarının; Türkiye ve Yunanistan'daki hakim sınıfların, emperyalistlerin ve sosyal-emperyalistlerin Kıbrıs halklarına "kalıcı ve adil" çözüm olarak sunduğu hiçbir çözüm, Kıbrıs sorununun kalıcı ve adil çözümü değildir, olamaz!

Kıbrıs'tan, başta Kıbrıs'ın Kuzeyini işgal altında tutan, sömürgeci faşist Türk ordusu olmak üzere, tüm yabancı askerler bir daha gelmemecesine defolup gitmeden; tüm yabancı askeri üsler, tesisler sökülüp atılmadan; adanın emperyalizme bağımlılık zinciri sökülüp atılmadan; emperyalizmin uşağı Rum-Türk hakim sınıflarının iktidarı yıkılmadan; işçilerin köylülerin işçi sınıfı önderliğinde devrimci-demokratik iktidarı kurulmadan, "kalıcı ve adil bir çözüm" mümkün değildir. Kıbrıs halkları "kalıcı ve adil çözüm"ün bu olduğunu er-geç görecek, bu gerçeği kendisine gösterecek olan işçi sınıfı partisinin önderliğinde birleşecek; şövenizm ağusu ile aldatılmış yığınlar proleter enternasyonalizmi bayrağı altında er-geç toplanacak, ve Türk, Rum, Maronit bütün milliyetlerden Kıbrıslı işçiler ve köylüler bağımsız, birleşik, demokratik Kıbrıs'ı kendi elleri ile yaratacaktır! Bugün hayal gibi görünen bu sonuç, Kıbrıs sorununun gerçek çözümünün biricik perspektifidir. Ve biz Türkiyeli komünistler bu sonuca varılması için Kıbrıslı Komünistlere, Kıbrıs'ın işçi sınıfına, emekçilerine verebileceğimiz en büyük desteği vermeyi en önemli proleter enternasyonalist görevlerimizden biri olarak görüyoruz. Biz biliyoruz ki, bizim verebileceğimiz en büyük enternasyonalist destek, bugün Kıbrıs'ın Kuzeyini işgal altında tutan Türk faşist devletini, bu halklar hapishanesini işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimiyle yerle bir etmekle olacaktır!

Türkiye'de, Yunanistan'da, Kıbrıs'ta halkların, emekçilerin kendi iktidarları şartlarında halledemeyecekleri hiçbir sorun yoktur! Sorunların gerçek kaynağı, emperyalizme uşaklık eden hakim sınıfların iktidarlarıdır!

Ege'de, Kıbrıs'ta hakim sınıfların kışkırttığı savaş bulutlarını dağıtmanın; Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs'ta sınıf kardeşlerinin birbirlerini boğazladıkları bir savaş tehlikesini tarihe gerçekten gömmenin yolu da, devrimden, devrim mücadelesinden geçmektedir.

Biz Türkiyeli Komünistler, daha şimdiden bütün Türkiyeli işçileri ve emekçileri uyarıyoruz: Türk faşistleri sizleri Ege'de, Kıbrıs'ta yeni bir savaşa sürükleyebilir. Düşmanınız ne Kıbrıs'ın Rum halkı, ne de Yunanistan halklarıdır! Düşmanınız sizleri iliğinize-kemiğinize kadar sömüren, faşist baskılar altında tutan, Kürdistan'da milli zulmün katmerlisini uygulayan Türk hakim sınıflarıdır! Onların savaşına kendi sınıf savaşınızla cevap verin! Savaş halinde silahlarınızı Türk hakim sınıflarının iktidarına çevirin!

Savaş kışkırtıcısı faşist Özal Kıbrıs'tan defol!

Kahrolsun Büyük-Türk şövenizmi!

Sömürgeci - işgalci faşist Türk ordusu Kıbrıs'tan defol!

Yaşasın Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs halklarının emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı mücadele birliği!

Yaşasın proleter enternasyonalizmi!

5 Temmuz 1986

HEJMAR: 31

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN
JÎBO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEVİK

3 DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemû welatan yekbın! Karkeren hemû welatan û gelen bındest yekbın!

(Lı jêrê Daxuyaniya komita brêvebıra gısti ya TKP/ML(B) lı gel Konferansa sêemin (III.) gıhiste destê me, em bêguhartı cap dıkın.)

KONFERANS'A III. E TKP/ML(B) PÊK HAT! BOLŞEVİZME SERKEVE!

Jı bo gısk hêzên Marksist-Leninistên Cihanê....!
Hogır ên mêr û jın....!
Karkerên çina zanısti jı Netewa Tırk û Kurd û jı Gelûn cure dınê....!
Sorısgerno....!
Karkeren Gelên cure jı Tırkiyê, Gundi ê Kedkarno....!

Dı tekosina lı hember pesê oportunist dı naubeyn Partiya Komunista Tırkiye/ML de Adar 1981 Partiya Komunista Tırkiye/ML(Bolsevik) sazbu û Konferansa III. dı serê 1986 de pêkani.

TKP/ML(B) dı desbasbuyiya TKP/ML de xwedı rastıyên wê dertê, bo gejkırıya Ramane wêye marksist-leninist kardıke, sasıyên wêye oportunist, revizyonist bı xwed-rêxnan dıpareze; û sazbu ku TKP/ML bıke Partiki Bolsevik.

Konferansa meye III. cıvıya ku, karê TKP/ML(B) ye nabeyna Konferansa II. Sebat 1982 heya Konferansa III. Serê Sala 1986 ser rewsa Marksizm-Leninizmê bercevda derbaske, vı kari bı xwed-rêxna kontrolke û karê pêsıyêda bı rewseke ronahı tayınke loma cıvıya.

. . .

Konferansa me, bı prensibên partiyê, ku Nunerên dı hûcrada bı awaki demokrati hatine bıjartın cıvıya. Ev konferansa bu bıngeheki gelemperi, ku tım ramanên Partiyê de dıjin hatne daxuyanin.

. . .

Beri konferansê lı ser gelek ramana rêxne lı hev hatne kırıne; dı konferansê de jı bir û baweri hatne ajotın û lı gelek nokta de bıryar hatne gırtın lê belê hınek dıj (dıd) ên bıngehi hê xwe dıparêzın.

. . .

Dı darawa konferansê de noktcki muhim jı "Sazumana Partiya Bolsevik bı du qonaki" bu. Dı konferansê de ser vê noktê ramana zanısti, marksist-leninist bu bıngeh û ev bıryara hate gırtın:

LI SER "SAZUMANA PARTİYA BOLŞEVİK"

Konferansa me, rêxnên jı konferansa II. heya nıha da ber cevê xwe û ev bıryaranan gırt.

• Dı sazumana partiya Bolsevik'de --dı beri soresêda-- bo tım welatan û bo tım partiyên Marksist-Leninist pêwıste **du qonaxi** ya sazbuna partiyê hebe, eva zanongeheke zanıstıye gelemperiye.

Ev zanıstıya, Stalin dı nıvısa xweye "Bıngehên Leninizmê" lı sıkê "Partiye" de ku xususên Partike Marksist-Leninist cawa dıgıje armana xwe da amade kırıye. Ev zanıstı, partiye cawa bıgıje armanca xwe û Partike hawa cı awayı sazbe.

- Gori vê zanistiyê:

Her Parti --beri soresê-- dı du qonaxan da derbas dıbe û saz dıbe. Ev qonaxana:

a) Ev qonaxana, dı aliyê belkırına erkên bıngehiyen kominıstan va:
   1- Qonaxa yekemin(I):
      "Bo dewa komunizmê, pêsengiya proletarya serxın"
   2- Qonaxa duemin (II):
      "Gerlemperiya hêzên karker û gundıya jı bo pêsengiya proletarya pêkbıne";

b) Ev qonaxana, dı aliyê karda, dıkat û qelqa pêsvebırınêda cı amadebe:
   1- Qonaxa yekemin(I):
      "Dıkat û qelqa pêsvebınınêde, parti bıxwe, hebuna wê û xwedıkırına wê heye, dı vê qonaxê de parti bıxwe hêz eke."
   2- Qonaxa duemin(II);
      "Dı vê qonakê de ne bese ku parti bıxwe hêze, dı wê demê de parti bıve malê karker û gundiya bo hılwesandına ixtidara sermeyandari ewa bıve pêseng jı bo hêzên bıngehi." (Stalin, Wesanên Wi, Cild 5, Almani, Rupel 89)

c) Jı bo van qonaxan, lı gel rewsa karên esasi:
   1- Qonaxa yekemin(I):
      Bo pêkanına pêsengiye, dı vê demê da rewsa bıngehiya kar propagandaye. Parti dı vê qonaxêde "komeleki ajitasyon bıngehi"ye pêwendi "Aksiyona bıngehi lı komeleti pêwiste.
   2- Qonaxa duemin (II):
      Rewsa karê esasi, lı beri Sere tûj, serte meri bıngeh têxe Aksiyonê.

d) Dı nav van qonaxan de pêwendiyên strateji û taktik ên partiye:
   1- Qonaxa yekemin(I):
      Strateji ya partiye bı hıdud û kêmasiye. Dı vê qonaxede parti xeta plana xwe dirêze. Jı kêmasiyen partiye, parti jı dıjên dujmında naparêze.
      Taktikên partiyên jı bı hıdud bê êrisın.
   2- Qonaxa duemin(II):
      Stratejiya partiye dı ve qonaxêde bı êrise. Idı mesele bicihaninan planên stratejiyêye; parti dı vê demê de dıkare bine cih.
      Taktikên partiyê jı bı êrisan serdıkeve.

-- Dûmayık hejmara bê du --

Ev zanıstıya, Stalin dı nıvısa xweye "Bıngehe'n Leninizmê" lı sıkê "Partiye" de ku xususên Partike Marksist-Leninist cawa dıgıje armana xwe da amade kırıye. Ev zanıstı, partiye cawa bıgıje armanca xwe û Partike hawa cı awayı sazbe.

- Gori vê zanistiyê:

Her Parti --beri soresê-- dı du qonaxan da derbas dıbe û saz dıbe. Ev qonaxana:

a) Ev qonaxana, dı aliyê belkırına erkên bıngehiyen kominıstan va:
   1- Qonaxa yekemin(I):
   "Bo dewa komunizmê, pêsengiya proletarya serxın"
   2- Qonaxa duemin (II):
   "Gerlemperiya hêzên karker û gundıya jı bo pêsengiya proletarya pêkbıne";

b) Ev qonaxana, dı aliyê karda, dıkat û qelqa pêsvebırınêda cı amadebe:
   1- Qonaxa yekemin(I):
   "Dıkat û qelqa pêsvebınınêde, parti bıxwe, hebuna wê û xwedıkırına wê heye, dı vê qonaxê de parti bıxwe hêz eke."
   2- Qonaxa duemin(II);
   "Dı vê qonakê de ne bese ku parti bıxwe hêze, dı wê demê de parti bıve malê karker û gundiya bo hılwesandına ixtidara sermeyandari ewa bıve pêseng jı bo hêzên bıngehi." (Stalin, Wesanên Wi, Cild 5, Almani, Rupel 89)

c) Jı bo van qonaxan, lı gel rewsa karên esasi:
   1- Qonaxa yekemin(I):
   Bo pêkanına pêsengiye, dı vê demê da rewsa bıngehiya kar propagandaye. Parti dı vê qonaxêde "komeleki ajitasyon bıngehi"ye pêwendi "Aksiyona bıngehi lı komeleti pêwiste.
   2- Qonaxa duemin (II):
   Rewsa karê esasi, lı beri Sere tûj, serte meri bıngeh têxe Aksiyonê.

d) Dı nav van qonaxan de pêwendiyên strateji û taktik ên partiye:
   1- Qonaxa yekemin(I):
   Strateji ya partiye bı hıdud û kêmasiye. Dı vê qonaxede parti xeta plana xwe dirêze. Jı kêmasiyen partiye, parti jı dıjên dujmında naparêze.
   Taktikên partiyên jı bı hıdud bê êrisın.
   2- Qonaxa duemin(II):
   Stratejiya partiye dı ve qonaxêde bı êrise. Idı mesele bicihaninan planên stratejiyêye; parti dı vê demê de dıkare bine cih.
   Taktikên partiyê jı bı êrisan serdıkeve.

-- Dûmayık hejmara bê du --